

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Allah Düşmanlarınızı Sizden Çok Daha İyi Bilir. Gerçek Bir Dost Olarak da Allah Size Yeter, Hakiki Bir Yardımcı Olarak da Allah Size Yeter."
(Nisâ: 45)

"Allah: 'Ben ve Peygamberlerim Elbette Galip Geleceğiz!' Diye Yazmıştır." (Mücadele: 21)

"Galip Gelecek Olanlar Allah'tan Yana Olanlardır." (Mâide: 56)

"Ey Allah'ım! Ancak Sana Teslim Oldum, Sana İman Ettim, Sana Tevekkül Ettim, Sana Yöneldim, Ancak Seninle Düşmana Karşı Mücadele Ettim." (Hadis-i Şerif)

"Kâfir Azdı. Rabb'im Bu Ateşi Bunların Üstüne Yağdır da Ümmet-i Muhammed'i Affet, Muhafaza Et, Muzaffer Et." (Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

ALLAH ve RESUL'Ü BİZE YETER!

Küfür Tek Millet

Küffarın Art Niyeti Daha Büyük. Küffar Azdı. Hazret-i Allah Bunlara da Bırakmayacak, Bunları Yıkacak Allah ve Resul'ü Bize Yeter

[Allah'ın Ordusu'nun Önünde Kimse Duramaz](#)
[Atalarımız Hazret-i Allah'ın Desteği İle Cihad Ettiler](#)
[Allah'tan Yana Olanlar Galiptir](#)
[Allah-u Teâlâ'nın Nemrud'un Plânını Boşa Çıkartması; İbrahim](#)
[Aleyhisselâm'ın Teslimiyeti](#)
[Allah-u Teâlâ'nın Ordusu'nun Ebrehe'nin Ordusunu Yerle Bir](#)
[Etmesi](#)
[Allah-u Teâlâ Bu Gemiyi Batırmayacak](#)
[Allah'ın Yardımı ve Peygamberî Müjde](#)
[İslâm Dini, Birliği Emreder](#)
[Parçalamak Şeytanın İşi](#)
[Mülk, Allah-u Teâlâ'nındır](#)

["ALLAH YOLUNDA ÖLDÜRÜLENLERİ SAKIN ÖLÜLER SANMAYIN,
BİLÂKİS ONLAR DİRİDİRLER." \(Âl-i İmrân: 169\)](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[İhlâs Sûre-i Şerif'inin Tefsiri \(21\)](#)
[İHLÂS SÛRE-İ ŞERİF'İNİN BÂTİNÎ MANÂSÎ \(16\)](#)

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri buyururlar ki:
"Eğer bu Âyet-i kerime'nin size tefsirini yapacak olsam, beni mutlaka taş yağmuruna tutarsınız."

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Yedinci Yılı](#)
[Hükümdarları İslâm'a Dâvet \(2\)](#)

Ebu Musa -radiyallahu anh- der ki:
*"Habeşistan kralı Necâşî merhumu işittim, demişti ki:
'Ben şehâdet ederim ki Muhammed Allah'ın resul'üdür. O İsa
Aleyhisselâm'ın, geleceğini müjdelediği zâttır.
Eğer ben, şu saltanatın başında olmasaydım ve üzerimde insanlarla ilgili
yük bulunmasaydı onun ayakkabıllarını taşımak üzere yanına
giderdim.'" (Ebu Dâvud)*

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (65)

[Rızâ İçin...](#)

*"Rızâ yoluna girmeyi nefis, şeytan istemiyor. Amma diğer yollara akıntı
var. Rızâ'ya yanaşan yok amma gayri yollara yanaşan çok!"*

[EVLİYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm-
Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki
Beyan ve İfşaatları \(188\)](#)

[Kaygusuz Abdâl -kuddise sırruh-](#)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (121)

[DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh- \(1\)](#)

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[En Ağır Mesuliyet \(6\)](#)

"Kim Kime Tâbi Olduysa!"

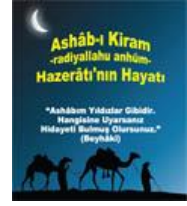
İSLÂM İLMİHALİ

[Hacc \(18\)](#)

[HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT \(2\)](#)

ASHÂB-I KİRAM -Radiyahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahu Anh- \(34\)](#)

Tesnim'i katıksız olarak içmek Allah-u Teâlâ'ya yaklaştırılmış olan "Mukarreb"lere mahsustur.

GÜNDEM

[-Amerika-Rusya Gidecek, Türkiye Kalacak- Herkes Hesabını Doğru Yapsın!](#)

/ Uğur Kara

Rusya, Avrupa, Amerika bütün Batı ve Hıristiyan dünyası geri döndürülemez bir çöküşün içerisinde. Bunlara sırtını dayayanlar yakın bir gelecekte büyük bir hüsrana uğrayacaktır.

Eğitim

[BU HARFLER NE GÜZEL BÖYLE!](#) / Canan Büşra Kara

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Dünya üzerinde hiç bu kadar içten ve dıştan kuşatılmış bir ülke yoktur. Çok uyanık olmalı, her türlü tedbiri almalıyız. Küffarın bizi kuşatmaya çalıştığı böyle bir zaman uzun zamandır yaşanmış değildi.

Rusya büyük bir ihtiras ve kinle, kendisine zarar verme pahasına Türkiye aleyhine her hareketi desteliyor. Rusya'dan rahatsız olan Amerika iş Türkiye'ye gelince o da Rusya ile bir olup Türkiye'nin elini tutmaya çalışıyor, Ermenistan, Yunanistan ve Rumlar da düşmanlığını ortaya koyuyor. Yunanistan vurmak için fırsat kolluyor.

Dikkat ederseniz İran da tarihte Osmanlı'ya karşı yaptığı gibi bugün de küffarla işbirliği yapıyor. Rusya ile beraber Irak, Suriye, Lübnan, Yemen her yeri işgal etmeye, nüfuzu altına almaya çalışıyor. Terör örgütü de Türkiye'nin bütün düşmanlarıyla işbirliği yapıyor, onlarla beraber Türkiye'yi yıkmaya, Suriye gibi çökertmeye çalışıyor, kendisini her küffara kullandırıyor.

Terör örgütü bütün küffarı, Amerika'yı Rusya'yı arkasına almış şehirleri ateşe vermeye, Türkiye'yi Suriye'ye çevirmeye çalışıyor. İsmi siyasetçi terör destekçileri ise "Rusya'nın yardımı geliyor, dayanın!" diye bunları teşvik etmeye çalışıyor. Bazı yerleşim yerlerinde şehir savaşları yaşanıyor. Bir plan çevirmek için, ortalığı ateşe vermek için büyük bir hazırlık yapmışlar. Ancak askerimiz-polisimiz tepelerine biniyor, pişman ediyor. Şehadet rütbesine ulaşmayı şeref addediyor, vatanın selâmeti için canını ortaya koyuyor.

Biz O'na dayanalım, O'na güvenelim, O'na sığınalım, yardımı ancak O'ndan bekleyelim. Amerika'dan, şundan bundan değil.

Bu küfür ehli bizden uzak dursun, bize Allah ve Resul'ü yeter.

Öz niyetimiz ve imanımız bu olsun. Aynı zamanda birlik ve beraberliğimizi pekiştirelim, fitnelere ve çekişmelere düşmeyelim. Küffarla işbirliği yapan fitne ve terör ehline fırsat vermeyelim.

Biz Allah için olursak, Allah-u Teâlâ'nın yardımı ve desteği de bizim için olur. Allah-u Teâlâ'yı kim mağlup edebilir?

"Allah: "Ben ve peygamberlerim elbette galip geleceğiz!" diye yazmıştır. Şüphesiz ki Allah kuvvetlidir, yegâne galiptir." (Mücadele: 21)

"Şüphesiz ki bizim ordumuz galip gelecektir." (Sâffât: 173)

"Ey iman edenler! Eğer Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz (sarılırsanız), Allah da sizi muvaffak eder ve ayaklarınızı sabit kılar.

Kâfirlere gelince onlar yüzüstü sürünsünler! Allah yaptıklarını boşa çıkarmıştır." (Muhammed: 7-8)

Küffar bize karşı bir olmuş.

Bizim tek dayanağımız ise Hazret-i Allah ve Resul'ü. Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Daha büyük bir yardımcı, daha büyük bir kuvvet mi var?

Binaenaleyh bu badireleri aşmak için Hazret-i Allah'a ve Resul'üne dayanmamız, Allah ve Resul'üne –sallallahu aleyhi ve sellem- sığınmamız, Allah ve Resul'üne –sallallahu aleyhi ve sellem- güvenmemiz lâzım. Allah ve Resul'ünün desteğini alabilmek için nasıl olmamız gerekiyorsa öyle olmamız lâzım.

"Rabb'in vekil olarak yeter." (İsrâ: 65)

"Allah bana yeter, O'ndan başka ilâh yoktur, O'na tevekkül ederim, O büyük arşın sahibidir." (Tevbe: 129)

"Allah kuluna kâfi değil mi?" (Zümer: 36)

"Allah düşmanlarınızı sizden çok daha iyi bilir. Gerçek bir dost olarak da Allah size yeter, hakiki bir yardımcı olarak da Allah size yeter." (Nisâ: 45)

İbrahim Aleyhisselâm'ın ve onunla beraber olanların Âyet-i kerime'de beyan olunan duâları kıyamete kadar darda kalacak müminlerin de duâsıdır:

"Ey Rabb'imiz! Sana dayandık, sana yöneldik, dönüş sanadır. Ey Rabb'imiz! Bizi inkâr edenler için bir imtihan yapma, bizi bağışla. Ey Rabb'imiz! Yegâne galip, hüküm ve hikmet sahibi ancak sensin!" (Mümtehine: 4-5)

.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**"Allah Düşmanlarınızı Sizden Çok Daha İyi Bilir.
Gerçek Bir Dost Olarak da Allah Size Yeter,
Hakiki Bir Yardımcı Olarak da Allah Size Yeter."
(Nisâ: 45)**

**"Allah:
'Ben ve Peygamberlerim Elbette Galip Geleceğiz!' Diye**

**Yazmıştır."
(Mücadele: 21)**

**"Galip Gelecek Olanlar Allah'tan Yana Olanlardır."
(Mâide: 56)**

**"Ey Allah'ım! Ancak Sana Teslim Oldum, Sana İman Ettim,
Sana Tevekkül Ettim, Sana Yöneldim,
Ancak Seninle Düşmana Karşı Mücadele Ettim."
(Hadis-i Şerif)**

**"Kâfir Azdı.
Rabb'im! Bu Ateşi Bunların Üstüne Yağdır da Ümmet-i
Muhammed'i Affet, Muhafaza Et, Muzaffer Et."
(Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)**

ALLAH ve RESUL'Ü BİZE YETER

İsmail Yavuz - Mart 2016
Başyazı - Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.3-28

Küffar İslâm ülkelerini parçalamakla yetinmiyor, ordularını da dağıtmaya, parçalamaya çalışıyor. Suriye gibi, Irak gibi, Libya gibi bizim de devletimizi ve ordumuzu yok etmek, elinden gelirse bizi bu vatandan çıkartmak istiyor. Ancak Hazret-i Allah bugüne kadar onlara fırsat vermedi, ordumuza ve polisimize muzafferiyet verdi. İnşaallah bundan sonra da böyle olur. Bunun için birlik ve beraberlik içinde olmamız, azmetmemiz, Hazret-i Allah'a yönelmemiz lâzım.

"De ki: 'Allah bizim için ne yazmış, ne takdir etmiş ise, ancak bize o ulaşır. O bizim sahibimizdir. Müminler yalnız Allah'a güvenip bağlansınlar.'" (Tevbe: 51)

"Allah düşmanlarınızı sizden çok daha iyi bilir. Gerçek bir dost olarak da Allah size yeter, hakiki bir yardımcı olarak da Allah size yeter." (Nisâ: 45)

"Şüphesiz ki Allah iman edenleri müdafaa eder. Allah, hâin ve nankör hiç kimseyi sevmez." (Hacc: 38)

Terörün azdığı, harp tehlikesinin kapımıza dayandığı günlerden geçiyoruz.

Küfür ehli tek millet olmuş, elinden gelen düşmanlığı yapıyor. Şüphesiz kalplerinde bundan daha büyüğünü taşıyorlar.

Terör örgütü bütün küffarı, Amerika'yı Rusya'yı arkasına almış şehirleri ateşe vermeye, Türkiye'yi Suriye'ye çevirmeye çalışıyor. İsmi siyasetçi terör destekçileri ise "Rusya'nın yardımı geliyor, dayanın!" diye bunları teşvik etmeye çalışıyor. Bazı yerleşim yerlerinde şehir savaşları yaşanıyor. Bir plan çevirmek için, ortalığı ateşe vermek için büyük bir hazırlık yapmışlar. Ancak askerimiz-polisimiz tepelerine biniyor, pişman ediyor. Şehadet rütbesine ulaşmayı şeref addediyor, vatanın selâmeti için canını ortaya koyuyor.

Görüyorsunuz Rusya bize düşman kesildi, her türlü melâneti yapmaya çalışıyor. Amerika arkasını döndü, artık alenen terör örgütünü destekliyor, silah veriyor.

Dünya üzerinde hiç bu kadar içten ve dıştan kuşatılmış bir ülke yoktur. Çok uyanık olmalı, her türlü tedbiri almalıyız. Küffarın bizi kuşatmaya çalıştığı böyle bir zaman uzun zamandır yaşanmış değildir.

Bu küfür ehli bizden uzak dursun, bize Allah ve Resul'ü yeter. Yeter ki biz O'na dayanalım, O'na güvenelim, yardımı ancak O'ndan bekleyelim. Amerika'dan, şundan bundan değil.

Öz niyetimiz ve imanımız bu olsun. Aynı zamanda birlik ve beraberliğimizi pekiştirelim, fitnelere ve çekişmelere düşmeyelim. Küffarla işbirliği yapan fitne ve terör ehline fırsat vermeyelim.

Biz Allah için olursak, Allah-u Teâlâ'nın yardımı ve desteği de bizim için olur. Allah-u Teâlâ'yı kim mağlup edebilir?

"Allah: "Ben ve peygamberlerim elbette galip geleceğiz!" diye yazmıştır. Şüphesiz ki Allah kuvvetlidir, yegâne galiptir." (Mücadele: 21)

"Şüphesiz ki bizim ordumuz galip gelecektir." (Sâffât: 173)

"Ey iman edenler! Eğer Allah'a (Allah'ın dinine) yadım ederseniz (sarılırsanız), Allah da sizi muvaffak eder ve ayaklarınızı sabit kılar.

Kâfirlere gelince onlar yüzüstü sürünsünler! Allah yaptıklarını boşa çıkarmıştır." (Muhammed: 7-8)

Küffar bize karşı bir olmuş.

Bizim tek dayanağımız ise Hazret-i Allah ve Resul'ü. Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Daha büyük bir yardımcı, daha büyük bir kuvvet mi var?

Küfür Tek Millet:

Rusya büyük bir ihtiras ve kinle, kendisine zarar verme pahasına Türkiye aleyhine her hareketi desteliyor. Rusya'dan rahatsız olan Amerika iş Türkiye'ye gelince o da Rusya ile bir olup Türkiye'nin elini tutmaya çalışıyor, Ermenistan, Yunanistan ve Rumlar da düşmanlığını ortaya koyuyor. Yunanistan vurmak için fırsat kolluyor.

Dikkat ederseniz İran da tarihte Osmanlı'ya karşı yaptığı gibi bugün de küffarla işbirliği yapıyor. Rusya ile beraber Irak, Suriye, Lübnan, Yemen her yeri işgal etmeye, nüfuzu altına almaya çalışıyor. Terör örgütü de Türkiye'nin bütün düşmanlarıyla işbirliği yapıyor, onlarla beraber Türkiye'yi yıkmaya, Suriye gibi çökertmeye çalışıyor, kendisini her küffara kullandırıyor.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Eğer onlar Allah'a, Peygamber'e ve ona indirilene (Kur'an'a) inanmış olsalardı, onları dost edinmezlerdi. Fakat onların çoğu yoldan çıkmış fâsıklardır." (Mâide: 81)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde: **"Küfrün tek millet olduğunu"** haber vermişlerdir.

Nitekim Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Kâfir olanlar birbirlerinin dostlarıdır." (Enfâl: 73)

"Ey iman edenler! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır. Şüphesiz ki Allah zâlimler gürûhunu hidayete erdirmez." (Mâide: 51)

Onlar küfür ve sapıklık hususunda bir tek millettir.

Gerek ehl-i kitap olan yahudi ve hıristiyanlar, gerek müşrikler ve gerekse müslüman gibi görünerek müslümanlar arasında fitne çıkaran içteki düşman münafıklar hep aynı tiyette ve vasıftadırlar. İslâm dininin ezeli ve ebedî düşmanlarıdır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Şüphesiz ki kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır." (Nisâ: 104)

Ehl-i küfür hiçbir zaman müslümanlara olan düşmanlıklarından vazgeçmezler.

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde müminlerin düşmanının kendi düşmanı, kendi düşmanının da müminlerin düşmanı olduğunu beyan buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin." (Mümtehine: 1)

Allah-u Teâlâ bu düşmanın içyüzünü ve niyetini de Âyet-i kerime'sinde bize şöyle tanıtıyor:

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler." (Bakara: 217)

Bu ilâhi buyruk, kâfirlerin müslümanlara düşmanlıkta ne kadar ileri gittiklerini, bâtil inançlarında ne derece katı davrandıklarını, düşmanlıklarının sürekliliğini bildirmekte, müslümanları dinlerinden çeviremedikleri sürece bu savaşı ara vermeyeceklerini beyan etmektedir. Güçleri yetse, bundan hiç de geri kalmazlar.

Türkiye'nin bugün yaşadığı birçok sıkıntının kaynağında bu küffarı dost bilmek vardır. Gerek Avrupa Birliği adı altında, gerek NATO adı altında küffardan dostluk ve destek ummanın, küffara taviz vermenin çok zararını gördük.

Oysa küffar hiçbir zaman bizim iyiliğimizi istemedi, ve bizi dost görmedi. Zira bu millet her türlü zaaf ve eksigine ramen tarihten gelen İslâm'ın müdafii ve temsilcisi sıfatını üzerinde taşımaktadır. Küffarın kini de oradan gelir. Küffarın PYD, PKK gibi örgütleri desteklemesinin, bunlardan memnun olmasının sebebi de budur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Ey inananlar! Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmeyin. Allah'ın aleyhinize apaçık ferman vermesini mi istersiniz?" (Nisâ: 144)

Binaenaleyh bu badireleri aşmak için Hazret-i Allah'a ve Resul'üne dayanmamız, Allah ve Resul'üne –sallallahu aleyhi ve sellem- sığınmamız, Allah ve Resul'üne –sallallahu aleyhi ve sellem- güvenmemiz lâzım. Allah ve Resul'ünün desteğini alabilmek için nasıl olmamız gerekiyorsa öyle olmamız lâzım.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ- Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in şu duâyı okuduğunu söylemiştir:

"Ey Allah'ım! Ancak sana teslim oldum, sana iman ettim, sana tevekkül ettim, sana yöneldim, ancak seninle düşmana karşı mücadele ettim.

Ey Allah'ım! Beni dalâlete düşürmenden senin izzetine sığınırım. Senden başka hiçbir ilâh yoktur. Ölmeyen diri ancak sensin, cinler ve insanlar ölürler." (Müslim: 2717)

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Eğer sabreder Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiçbir zaman zarar veremez. Şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır." (Âl-i imrân: 120)

Hazret-i Allah'ın kuşatması hiçbir kuşatmaya benzemez. Kâfir elbirliği olmuş bizi kuşatmaya çalışıyor, ancak biz Allah'tan korkar ve O'na sığınırsak O da kâfirleri kuşatacağını vâdediyor.

Küffarın Art Niyeti Daha Büyük. Küffar Azdı.

Hazret-i Allah Bunlara da Bırakmayacak, Bunları Yıkacak:

Bombalar patlıyor, masum insanlar ölüyor. Teröristler asker ve polisimizi şehit ediyor, memleketi karıştırmaya çalışıyor. Küffar bütün bunlardan çok memnun oluyor. Küffarın kalbindeki kini, İslâm'ın ve müslümanların aleyhindeki niyeti ve gayesi ise çok daha büyüktür.

"Ey iman edenler! Sizden olmayan kimseleri sakın sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten aslâ geri kalmazlar. Size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar. Öfkeleri ağızlarından taşmaktadır. Kalplerinin gizledikleri ise daha büyüktür. Eğer düşünürseniz, âyetleri size açıklamış bulunuyoruz." (Âl-i imran: 118)

Küffar İslâm ülkelerini parçalamakla yetinmiyor, ordularını da dağıtmaya, parçalamaya çalışıyor. Suriye gibi, Irak gibi, Libya gibi bizim de devletimizi ve ordumuzu yok etmek, elinden gelirse bizi bu vatandan çıkartmak istiyor. Ancak Hazret-i Allah bugüne kadar onlara fırsat vermedi, ordumuza ve polisimize muzafferiyet verdi. İnşaallah bundan sonra da böyle olur. Bunun için birlik ve beraberlik içinde olmamız, azmetmemiz, Hazret-i Allah'a yönelmemiz lâzım.

Dikkat ederseniz küffar cepheden yıkamadığı için içeriden karıştırmaya, bölmeye, azim ve kararlılığı yıkmaya çalışıyor. Bir taraftan terör organizasyonlarını, terör örgütlerini destekliyor, diğer taraftan kendi adamlarını kullanarak bu terörü destekleyen bir kamuoyu oluşturmaya, böylece halkımız üzerinde kararsızlık oluşturmaya çalışıyor.

Kalleşçe, haince yapılan bu saldırıları; âlem-i İslâm'ı ve bu güzel vatani yıkamak, yok etmek için yaptıkları planları Hazret-i Allah bertaraf edecektir.

"Kâfir azdı. Rabb'im bu ateşi bunların üstüne yağdır da Ümmet-i Muhammed'i affet, muhafaza et, muzaffer et." (Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Hani o inkâr edenler, bir zamanlar seni bağlayıp bir yere kapamak veya öldürmek ya da sürmek için sana tuzak kuruyorlardı. Onlar tuzak kurarlarken Allah da tuzaklarını bozuyordu. Allah tuzak kuranlara karşılık verenlerin en hayırlısıdır." (Enfal: 30)

Bu badireleri atlatmak için birlik ve beraberlik içinde olmak, çekişme ve ayrılıklardan sakınmak, ve hepsinden önemlisi Hazret-i Allah'a sığınmak ve dayanmak lâzımdır.

"De ki: "Allah bizim için ne yazmış, ne takdir etmiş ise, ancak bize o ulaşır. O bizim sahibimizdir. Müminler yalnız Allah'a güvenip bağlansınlar." (Tevbe: 51)

"Allah'ım zât'ından başka sahibimiz yok. İşte düşman, dışta düşman. Artık Zât'ına kalmış! Bize merhamet et, bize acı, bizi affet, muhafaza et, muzaffer et! Amin!" (Ömer Öngüt –kuddise sirruh-)

Türkiye'nin bir kuvvet bulmasını hiçbir küffar istemiyor. Amerika, Rusya hepsi bir oldu. Hepsi Türkiye'ye karşı bir ve beraber hareket ediyor. Türkiye'ye ve Türkiye'nin şahsında din-i İslâm'a ihanet eden din ve vatan bölücülerini kullanmak istiyor, kullanıyor.

"Size bir iyilik dokunursa bu onları üzer. Başınıza bir musibet gelse buna da sevinirler." (Â-i imrân: 120)

Terör olaylarında bomba patladığı, masum insanlar öldüğü zaman bunların hepsinin sevindiğini görürsünüz. Terör örgütlerine gizli destek verenlerin bugün alenen destek vermeleri bundandır. Dikkat ederseniz Suriye'de bunların yanında Amerikan, Sırp, Alman, Rus vs. birçok hıristiyan milis gelip savaşıyor. Bu kâfirler niye bunların safında savaşıyor? Çünkü bunlar dinsizliği şiar ediniyor ve Kürt milletini İslâm'dan uzaklaştırmak istiyor. Başta Ruslar ve Amerikalılar olmak üzere bütün küffar da kendi inancının icabatını yapıyor, bunlara destek veriyor.

Hal böyle iken kendisine müslüman diyen bir kimse bunlara destek verirse bilsin ki o da küffarın safındadır. Bir müslüman asla bunlara destek vermez.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Sen onların dinine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar senden aslâ hoşnut olmazlar." (Bakara: 120)

.

Küffar çok azdı. Ancak bu azgınlık cezasız kalacak değil.

Şüphesiz Allah-u Teâlâ bu azgın kâfirlere çok daha büyüğünü verecek.

"Hazret-i Allah'a karşı, Resulullah –sallallahu aleyhi vesellem-e karşı azdılar. Bu kadar isyan cezasız kalmaz."

"Kâfir azdı ama Cenâb-ı Hakk İsrâ suresi 58. Âyet-i kerime'de yıkacağını buyuruyor. Yıkma zamanı geldi. İlâhî hüküm olmadıkça, hiçbir şey olmaz ama Allah-u alem vakit geldi."

"Bir felâketin-ateşin alâmeti o isterse yerde, isterse gökte, isterse harpte verir, verir. Nice kavimleri yok edi edi ediverdi. Fakat kâfir azdı. Yekvücut oldu. İslâm ayrı, küfür ayrıdır."... (Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

Binaenaleyh Hazret-i Allah kâfirlere daha büyüklerini verecek, onu ona onu ona derken dünya dümdüz olacak.

Hazret-i Allah bu azgın kâfir ve münâfıkların hepsini yıkacak.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri; İsrâ: 58 Âyet-i kerime'sini her vesile ile hatırlatırlar, her milletin başına bir musibet mutlaka isabet edeceğini bu Âyet-i kerime hükmünce duyurmaya çalışırlardı.

Kâfirler ve münâfıklar İslâm ülkelerini yıkmaya çalışıyorlar. Hazret-i Allah ise hepsini yıkacağını ve suale çekeceğini beyan buyuruyor, **"Ben yıkacağım."** diyor:

"Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu, kitapta (Levh-i mahfuz'da) yazılıdır." (İsrâ: 58)

Bu kâfirleri; bu münâfıkları; hepsini yıkacak. Bu dünyada yıktığı gibi ahirette de suale çekecek. Hesabını soracak.

"O gün insanlar, yaptıklarının kendilerine gösterilmesi için gruplar halinde (ilâhi divana) çıkarlar.

Kim zerre kadar iyilik yapmışsa onun mükâfatını görür.

Kim de zerre kadar kötülük yapmışsa onun cezasını görür." (Zilzâl: 6-8)

Mülk Allah-u Teâlâ'nındır. Dilediği gibi tasarruf eder, dilediğini yapar.

Kâfir ve münâfıklara ruhsat vermesi insanları imtihan etmek ve denemek içindir.

Ruhsat verir, verir. Ancak bir yere kadar. Dilediği an kâfirleri ve plânlarını kahr-u perişan etmekten aciz değildir. Tarih boyunca bu böyle olmuştur. Nice memleketler, nice devletler gelip geçmiştir. Kimisi harp ile kimisi çok şiddetli âfatlar ile yok olup gitmiştir.

"Yeryüzünde dolaşıp da kendilerinden öncekilerin âkıbetlerinin nasıl olduğunu görmediler mi? Onlar kendilerinden daha güçlü idiler. Yeryüzünü kazıp alt-üst etmişler ve onu bunların imar ettiklerinden daha çok imar etmişlerdi. Peygamberleri onlara da nice açık deliller getirmişlerdi. Allah onlara zulmetmiyordu, fakat onlar kendi kendilerine zulmediyorlardı." (Rûm: 9)

Bu kâfirler de azgınlıkta haddi aştılar.

Fakat bir yere kadar. Onlar İslâm'ı yıkmak istiyorlar. Müslümanların tek ümit kaynağı olan bu memleketi parçalamak, yok etmek istiyorlar.

Ancak Allah-u Teâlâ da onları yıkacak. Allah-u Teâlâ'nın yıkması gibi hiç kimse yıkamaz.

Bu kâfirlere ve münâfıklara kalacak değil.

Küffar bir plan çeviriyor. **"Bütün dünya bana kalsın!"** diye uğraşiyor. Ancak Allah-u Teâlâ onlara bırakmayacak. Harpler ile âfatlar ile bütün dünya dümdüz olacak. Mülkünü müslümanlara bahşedecek. Ancak bu arada çok az insan kalacak. Çok geçmez 30 yıla kadar bunlar cereyan edecek.

Allah-u Teâlâ dünyayı da yıkacak, ahirette de hesaba çekecek. Şüphesiz ahiretteki âkıbet çok daha çetin ve çok daha korkunçtur.

Vay bu kâfirlerin haline! Vay bu münâfıkların haline!

"O gün suçluları zincirlere vurulmuş olarak görürsün!

Gömlükleri katrandandır, yüzlerini ateş kaplar.

Bu, Allah'ın herkese kendi kazandığının karşılığını vermesi içindir. Doğrusu Allah hesabı çabuk görendir." (İbrahim: 49-51)

Allah ve Resul'ü Bize Yeter:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde Resulullah Aleyhisselâm'a ancak Zât-ı akdes'inden korkmayı, kâfirlere ve münâfıklara itaat etmemeyi emretmiştir:

"Ey Peygamber! Allah'tan kork, kâfirlere ve münâfıklara itaat etme!" (Ahzâb: 1)

Rabb'inden başkasından korkma, O seni yalnız bırakmayacak, eziyetlerini bertaraf edecektir.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde Hazret-i Allah kendisine tevekkülü emretmektedir:

"Allah'a tevekkül et. Vekil olarak Allah yeter. Onların eziyetlerine aldırma!" (Ahzâb: 48)

Bütün işlerinde O'na güven, O'na yönel. O'nun koruduğuna başkası zarar veremez, O'nun vereceği zarardan da başkası koruyamaz.

"Rabb'in vekil olarak yeter." (İsrâ: 65)

Âyet-i kerime'de haber verildiği üzere Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de Rabb'ine şöyle sığınmıştı:

"Allah bana yeter, O'ndan başka ilâh yoktur, O'na tevekkül ederim, O büyük arşın sahibidir." (Tevbe: 129)

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Allah kuluna kâfi değil mi?" (Zümer: 36)

O dilediği kulunu, hususiyetle sevgili Peygamber'ini daima himaye eder, her türlü düşmanlıklardan korur.

Bu vaad-i sübhânî ümmetine de şamildir:

"Allah düşmanlarınızı sizden çok daha iyi bilir. Gerçek bir dost olarak da Allah size yeter, hakiki bir yardımcı olarak da Allah size yeter." (Nisâ: 45)

•

Allah-u Teâlâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i göz alıcı mucizelerle, kesin delillerle desteklemiş, halkettiği yüce sebepler ve azim hikmetlerle onu korumuştur.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Resul'üm! Şüphesiz ki sen bizim hıfz-u himâyemizde, gözetimimiz altındasın." (Tûr: 48)

Zül-celâl vel-kemâl Hazretleri her zaman onun üzerine titrediğini, onu daima koruyup gözettiğini ve takip ettiğini ifade buyuruyor. O'nun bütün sevgilileri böyledir. O ise sevgililer sevgilidir.

Bir kimsenin bir malı ne kadar kıymetli olursa, onu o derece muhafaza etmeye çalıştığı gibi; Allah-u Teâlâ'nın yarattığı mahlûkatın içinde en kıymetlisi o olduğu için, onu bizzat hıfz-u himayesinde ve tasarruf-u ilâhîyesinde bulunduruyor.

"Allah seni insanlardan korur." (Mâide: 67)

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime'sinde Resul'ünün insanlara Hakk'ı tebliğ etmesine mukabil, onu anlayamadıklarını ve kendisine düşman kesildiklerini, fakat onu bizzat koruduğunu ferman buyuruyor.

"Ey Peygamber! Allah sana da sana tâbi olan müminlere de yeter." (Enfâl: 64)

Allah-u Teâlâ Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin yüzüsuyu hürmetine, ona tâbi olanları, hem dünyanın tuzaklarından, hem cinlerden, hem de ahirette gelecek tehlikelerden, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ini koruduğu gibi koruyacağını haber veriyor.

Yani ona tâbi olanları da Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inden ayırmıyor.

•

Allah-u Teâlâ Peygamber'ini yüceltmek, ona yapılan yardımın büyüklüğünü göstermek için Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurdu:

"Hiç şüphesiz ki Allah bizzat Peygamber'in dostu ve yardımcısıdır. Cebrâil de, müminlerin sâlih olanları da. Bunların arkasından bütün melekler de ona yardımcıdır." (Tahrim: 4)

Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'ı bizzat kendisi koruduğu gibi, Cebrâil Aleyhisselâm ve mukarreb meleklerle koruyacağını, sâlih kullarının da canı ve malı ile yardımcı olacağını bize duyuruyor.

"Bütün melekler" ibaresinden, her meleğin ondan haberdar olduğu ve onun hakkında emir beklediği ifadesi çıkıyor.

Siz bu Âyet-i kerime'yi inkâr mı ediyorsunuz, iman mı ediyorsunuz? Eğer iman ediyorsanız Allah-u Teâlâ'nın dostuna uymanız gerekir, düşman olmak değil. İman etmiyorsanız küfürde olduğunuzu bilin.

"Onu sizin görmediğiniz askerlerle destekledi." (Tevbe: 40)

Allah-u Teâlâ onu hıfz-u himayesine almış, çepeçevre kuşatmıştır. Cebrâil ve diğer melekleri insanların görmediğini fakat mevcut olduğunu, Resul'ünü onlarla desteklediğini beyan ediyor. Nasıl bir askerle muhafaza ettiğini yalnız O bilir.

Allah-u Teâlâ diğer Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz ki Allah iman edenleri müdafaa eder. Allah, hâin ve nankör hiç kimseyi sevmez." (Hacc: 38)

Zafer Allah'ın, Resul'ünün ve inananlarındır.

Bu imanda, bu azimde, bu sabırda, bu kararlılıkta, bu ihlâsta olursak, hiçbir kâfirin hilesi ve düşmanlığı bize zarar veremez.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Resul'üm! Biz sana apaçık bir fetih ihsan ettik." (Fetih: 1)

Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'a açık fetih ihsan etmiştir. O'nun verdiği haberler kesin olarak gerçekleşme hususunda, "*Meydana gelmiş hadise*" gibi sayılacağından, fetihlerin mutlaka gerçekleşeceğini önceden vâdetmiştir. Bu vaad Resulullah Aleyhisselâm'a ve müminlere büyük bir müjdedir.

Ve bu fetihler kıyamete kadar devam edecektir. Bu Âyet-i kerime'de fethin yüceliğini gösteren bir işaret vardır. Ayrıca ileride meydana gelecek birçok fetihler zincirinin başlangıcıdır.

Bu fetihler Resulullah Aleyhisselâm'a Allah-u Teâlâ'nın lütfudur, ihsanıdır, ümmet-i Muhammed'e de ikramıdır.

"Böylece Allah senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar, sana olan nimetini tamamlar ve seni dosdoğru bir yola eriştirir." (Fetih: 2)

Bu ilâhî hitabı yalnız ve yalnız ona bahşetmiştir, başka hiç kimseye böyle bir hitap olmamıştır. Bu ise onun ne kadar sevildiğini, seçildiğini, fazilet ve meziyetini göstermektedir.

"Sana olan nimetini tamamlar ve seni dosdoğru bir yola eriştirir." (Fetih: 2)

Resulullah Aleyhisselâm her hususta hiç kimsenin ulaşmadığı itaat, iyilik ve doğruluk üzeredir. Dünya ve ahirette mutlak olarak insanların en mükemmeli ve efendisidir.

Geçmiş ve gelecek günahlarını bağışladığı gibi, nimetini de tamamlıyor. O nimeti ancak Allah-u Teâlâ bilir. Bu şerefe de kimseyi nâil etmemiştir, yalnız Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine mahsus olan bir lütuftur.

"Ve sana kimsenin güç yetiremeyeceği bir şekilde şanlı bir zaferle yardım eder." (Fetih: 3)

Âyet-i kerime'lerde Allah-u Teâlâ'nın ona yardımı anlatılmaktadır.

Böyle iken birçok kimseler bu hakikatten mahrumdurlar.

"Allah dilediğine yardım eder. O Azîz'dir, çok merhametlidir." (Rûm: 5)

O'nun yardımı sebeplere bağlı değil, sebepler O'nun iradesine bağlıdır. Her şey O'ndan gelmekte ve O'na gitmektedir.

Zafer insanların kendi zâtî güçlerinden doğan bir şey olsaydı, istenildiği zaman elde edilirdi. Aynı şekilde yenilgi de insanların zâtî bir zaaflarından dolayı husule gelen bir şey olsaydı, yine düşmanların istedikleri zamanda elde edilen bir şey olurdu. O kime dilerse ona yardım eder. O Azîz'dir, dostlarını da azîz kılar, güçlendirir, kuvvet ve kudretiyle onları takviye eder.

"Bu Allah'ın vaadidir. Allah vaadinden aslâ caymaz. Amma insanların çoğu bilmezler." (Rûm: 6)

Cehâlet ve dalâletlerinden, tefekkürden mahrumiyetlerinden dolayı Allah-u Teâlâ'nın vaadinin kıymetini ve kesinliğini takdir edemezler. O'nun verdiği sağlam sözünün bozulması mümkün değildir.

•

İnsanların yoldan saptıkları, Allah'ın dinini bozup değiştirdikleri, küfür ve şirkin her tarafı kapladığı karanlık bir asırda Hazret-i Allah ahir son peygamberi Muhammed Aleyhisselâm'ı gönderdi.

"(Ey Peygamber! Biz seni) Allah'ın izniyle Allah'a çağırın ve nur saçan bir kandil olarak gönderdik." (Ahzâb: 46)

Dünya onun nuru ile aydınlandı. Küfür karanlığı iman nuru ile kayboldu. Dünya küfür ve şirk batağından iman hakikatine inkılap etti. İman ile küfür ayrıldı. Murdar ve pis olan küfür, iman ve İslâm ile temizlendi.

Hakikati bulan, iman ile aydınlanan Ashab-ı kiram ve onları takip eden hakiki müslümanlar iman nimetinin icabını yerine getirmek için üstün bir gayret sarfettiler, tekrar küfrün murdar çukuruna düşmekten nefret ettiler.

"Artık onlardan yüz çevirin. Çünkü onlar murdardır." (Tevbe: 95)

Küfrü ve kâfirleri hoş görmediler. Küfür ehliyle cihad ettiler. İslâm nurunu bütün dünyaya yaymak için mallarını canlarını feda ettiler.

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadakat gösterirler, onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu dâveti beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

"İşte onlar Rabb'leri yolunda olanlardır." (Bakara: 5)

İlâhi lütfâ mazhar olanlar emr-i ilâhiye riayet ederlerdi. Harbe çıkarken niyetleri hâlis idi. Gayeleri küffârı silip nuru yaymak idi. Allah-u Teâlâ'ya niyazla, Resulullah Aleyhisselâm'a salât-ü selâmla, zamanın velileri ile istişare yapmakla müminlerin duâlarını alırlardı.

Allah'ın Ordusu'nun Önünde Kimse Duramaz:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz ki bizim ordumuz galip gelecektir." (Sâffât: 173)

Allah-u Teâlâ'nın görünen ordularının yanında görünmeyen orduları vardır.

"Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır." (Fetih: 4 ve 7)

Gökleri ve yeri tutan, yukarıda ve aşağıda var olan bütün kuvvetler, âlemin bütün orduları O'nundur. Bu ordular sayılamayacak kadar çoktur. Dilediğine dilediği gibi yardım eder, dilediği şekilde işlerini idare eder.

Ashab-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı tam bir teslimiyetle iman ettiler. Allah-u Teâlâ'nın desteği ile kısa zamanda çok büyük bir devlet, çok büyük bir medeniyet kurdular. Hiçbir ordu karşılarında duramadı.

Benzer bir şahlanış Osmanlı devrinde yaşandı. Tam bir teslimiyetle Allah'a ve Resul'üne iman eden, gayesi Allah yolunda cihad ve gazilik olan atalarımız büyük bir medeniyetin ve devletin kurucusu oldular. Haçlı ordularını tarumar ettiler, hiçbir ordu karşılarında duramadı.

Allah'ın Resul'ü Muhammed Mustafa -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Ashâb-ı kiram'ı - radiyallahu anhüm- öyle kimselerdi ki bir harp öncesi kendileri ile istişare ettiklerinde ona şöyle cevap vermişlerdi:

"Yâ Resulellah! Allah sana ne emrettiyse yerine getir. Bize denizi geçelim desen, seninle birlikte geçeriz. Dünyanın öbür ucuna gidelim desen, seninle beraber gideriz.

Kavminin Musa Aleyhisselâm'a dediği gibi 'Sen ve Rabb'in varın savaşın, biz burada oturacağız.' demeyiz. Fakat biz deriz ki 'Sen dilediğin yere git, seninle beraber olacağız.'"

Kıyamete kadar bu yolda, bu uğurda canını, malını verecek kimseler bulunacak ve bu dinin yükselmesi, yücelmesi, inkişafı için çalışacaklardır.

Binaenaleyh İslâm medeniyeti az zamanda süratle inkişaf etmiş ve tekâmül etmiştir. O mübarek peygamberin yolunu takip eden Ashâb-ı kiram, Tabiin ve daha sonraki devirlerde yaşayan müminler din-i İslâm'ı en güzel şekilde yaşamışlar, en mükemmel eserler vermişlerdir.

İslâm dini insanın mânevi huzurunu temin edip, sosyal adaleti tesis edip, cemiyetin temelini sağlamlaştırıp, fuhuş ve ahlâksızlığı kaldırıp, insanın inkişaf ve kemâliyetine önem verir ve böylece maddi ve mânevi yükselmiş insanlar cemiyeti kurar. Bunun ötesinde ahiret âleminde inanan bu insanları bekleyen mânevi lezzetler vardır.

Devletin başına gelen müslüman iyi âmirler ve onlara itaat eden müslümanlar beraberce birçok fethin fatihleri oldular. Bu ise sırf Allah rızası ve adaletin tesisi için idi. Asıl gaye İslâm'ın yayılması, küfrün ortadan kalkmasıdır.

Gerçekten iman sahibi olan bu iyi âmirler Allah-u Teâlâ'ya sığınmışlar, Allah-u Teâlâ'ya dayanarak ve O'na yönelerek iş ve icraatlarda bulunmuşlardır.

Allah-u Teâlâ'ya öyle bağlıydılar ki, öyle teslim olmuşlardı ki, şecaat ve adalet gibi bütün faziletlerin numunesi oldular.

Zira onlar:

"Bizim uğrumuzda bizim için mücahede edenlere elbette yollarımızı gösteririz.

Şüphesiz ki Allah ihsan erbâbı ile beraberdir." (Ankebut: 69)

Âyet-i kerime'sine gönülden iman etmişlerdi.

Allah-u Teâlâ'nın sözü Kelimetullah'ın daha yüce olması, küfür ve azgınlığın durdurulması, fitne ve fesadın önlenmesi, İslâmiyet'in dimdik ayakta durması için O'nun yolunda her türlü fedakârlığa katlanmışlar; bütün dünyayı karşılıklarına almak pahasına da olsa, gizli ve aleni olan din düşmanlarına karşı cihada atılmışlardı.

Azim ve gayretleri nispetinde Allah-u Teâlâ onların yollarını açtı. Karşılıklarına çıkan bütün engelleri kaldırdı. Fisebilillah yaptıkları cihad karşılığında hidayetlerini artırdı, imanlarını kemâlleştirdi. Onlara destek vererek önlerine çıkan düşmanlara karşı galip getirdi. Karşılıklarında hiç kimse duramıyordu.

Onları dünyada nusret, muvaffakiyet ve muzafferiyetlere nâil kıldığı gibi; âhiret âleminde de uhrevî nimetlere kavuşturacağını, mükâfatların en büyüğüne erdireceğini vaad buyurdu.

Allah yolunda mücahede edenleri öven, onların hidayet üzerinde bulunduğunu ve sebat ettiğini metheden bu Âyet-i kerime'de; Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, onun Ashâb-ı kiram'ı ve kıyamet gününe kadar ona tâbi olan müminler kastedilmektedir.

Bir Hadis-i şerifte şöyle buyuruluyor:

"İslâmiyet daima âlî ve galiptir, mağlup olmaz." (Münâvî)

Bu galibiyet onlara Allah-u Teâlâ'ya dayandıklarından, O'na sığınıp O'na yöneldiklerinden ötürü bahşedilmiştir. Allah-u Teâlâ onları lütfuyla desteklemiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Müminlere yardım etmek üzerimize hak olmuştur." (Rûm: 47)

O'nun desteklediği herhangi bir kimse, herhangi bir devlet hiçbir zaman mağlup olmaz.

Nitekim Osmanlı hükümdarlarının hayatlarına dikkat edildiği zaman, Allah yolunda nasıl mücadele ettiklerini görmüş oluruz. Bu iman aşkı ile canlarını ve mallarını Allah uğrunda seve seve verdiler. Kendi hayatlarını hiçe saydılar, vatanın ve ordunun selâmetini düşündüler. Böylece şan ve şerefleri bütün dünyaya yayıldı. Gittikleri yerlere adalet götürdüler, huzur ve saâdeti, barışı yaydılar. Emri altındaki bir kâfire dahi, bir müslümana gösterdikleri ihtimamın aynısını gösterdiler.

Bu eşsiz adaleti ve apaçık hakikati gören nice gayr-i müslimler hidayete nâil oldular. Kâfir dahi olsa, beşeriyet hâlâ onları saygıyla, hayranlıkla anmaktadır.

Atalarımız Hazret-i Allah'ın Desteği İle Cihad Ettiler:

Şerefli tarihimize bakıldığında birçok güzide komutan ve idareci nasıl hareket etti, Hazret-i Allah'a nasıl sığındı? Bunları unutmamak lâzımdır.

Osmanlı padişahlarına, kumandanlarına dikkat edin; Allah-u Teâlâ'ya nasıl yalvardılar, nasıl secdelere kapandılar? Az bir kuvvetle çok büyük kuvvetleri nasıl yok ettiler?

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın lütuf desteği ile oldu.

Hazret-i Allah Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Onlarla savaşın ki Allah sizin ellerinizle onları azaplandırınsın, onları rüsvay etsin, size onlara karşı zafer versin, müminlerin gönüllerini ferahlandırınsın." (Tevbe: 14)

İşte bu sebeptendir ki cihadı farz kılmıştır. Canı ile malı ile düşmana karşı Allah yolunda savaşmak müminlerin vazifesidir. Onlara yardım edip muvaffak olmalarını sağlamayı, düşmanlarını defedip tesirsiz bir hâle getirmeyi üzerine almıştır. Kuvvet ve kudret sahipleri üzerinde dilediği gibi tasarruf eder. Kâinattaki akıllara durgunluk veren muhteşem denge ve düzen O'nun adaletinin eseridir. Adaletli olan müminleri sever, mütecâvizleri durdurur ve cezalandırır.

Bütün bunlar O'nun değişmez kanunudur. İnsanlık âlemi için lütuf ve kereminden başka bir şey değildir. Tarihte görülen galibiyet ve mağlubiyetler de bunun açık bir delilidir.

Şüphesiz ki tâ Âdem Aleyhisselâm'dan beri hidayet ile dalâlet, nur ile zulmet, hayır ile şer... yeryüzünde devamlı var olmuş, inananlarla inanmayanlar arasındaki mücadele sürüp gitmiştir. Bu hususta Kur'an-ı kerim'de birçok Âyet-i kerime'ler mevcuttur.

Allah-u Teâlâ cihadı takdir buyurmasa idi, dalâlet ehli sapıklıklarını sürdürürler, kendi zamanlarındaki muhtelif milletler üzerine saldırırlar, yurtlarını istilâ ederler, mâbedlerini harap edip dururlardı.

Allah-u Teâlâ inanan kullarına savaşız da yardım etmeye kâdirdir. Şu kadar var ki kulları ne derece kendisine itaat edecek diye denemek ister.

Nitekim bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Eğer Allah dileseydi onlardan intikam alırdı, fakat sizi birbirinizle denemek ister." (Muhammed: 4)

Kim Allah'ın dinine sarılıp yardım ederse, Allah da elbette dalâlet ehline karşı onlara yardım eder. Müminler her zaman için ilâhî desteğe mazhardırlar.

"Allah öyle bir Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. Müminler yalnız Allah'a dayanıp güvensinler." (Teğabün: 13)

Allah'tan Yana Olanlar Galiptir:

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'lerinde Allah'tan yana olanların galip geleceğini haber veriyor:

"Gönderilen peygamber kullarımız hakkında şu sözümüz geçmişti:

Mutlaka kendilerine yardım edilecektir.

Şüphesiz ki bizim ordumuz galip gelecektir." (Sâffât: 171-173)

"Allah: "Ben ve peygamberlerim elbette galip geleceğiz!" diye yazmıştır. Şüphesiz ki Allah kuvvetlidir, yegâne galiptir." (Mücadele: 21)

"Kim Allah'ı, onun Peygamber'ini ve müminleri dost edinirse, bilsin ki galip gelecek olanlar Allah'tan yana olanlardır." (Mâide: 56)

Bu Cenâb-ı Hakk'ın vaad-i Sübhanisi'dir. O'nun vaadi haktır ve gerçektir.

Tarih boyunca bu böyle olmuştur, ve böyle de olacaktır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz tek başına tebliğe başlamış, türlü işkence ve eziyetlere maruz kalmıştı. Oysa sadece yirmi sene sonra bütün Arabistan İslâm sancağı altında toplanmıştı.

"Resul'üm! Allah'ın yardımı ve zafer günü geldiğinde,

Ve insanların akın akın dalga dalga Allah'ın dinine girdiklerini gördüğünde,

Hemen Rabb'ine hamdederek O'nu tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü O, tevbeleri daima kabul edendir." (Nasr: 1-3)

Allah-u Teâlâ'nın Nemrud'un Plânını Boşa Çıkartması;

İbrahim Aleyhisselâm'ın Teslimiyeti:

Allah-u Teâlâ İbrahim Aleyhisselâm'ı ateşte yakmaya çalışan Nemrud'un planlarını boşa çıkartması, bu kibir abidesi kralı bir sivrisinekle helâk etmesi ne ibrete şayan bir hadesidir!

İbrahim Aleyhisselâm'ın Hazret-i Allah'a olan tevekkülü de asırlar boyu müslümanlar için müstesna bir numune olmuştur.

Devrin en büyük devletlerinden birisinin hükümdarı olan Nemrut ve avanesi bugün Urfa'da Balıklı Göl olarak bilinen yere büyük bir ateş yaktılar. Ateş o kadar büyüktü ki, yanına yaklaşmak mümkün olmadığı için İbrahim Aleyhisselâm'ı mancınıkla ateşin içine attılar. Ancak Allah-u Teâlâ kendisine sığınan ve tevekkül eden kulu İbrahim Aleyhisselâm'ın düştüğü ateşin ortasını gül bahçesine çevirdi. Selâmetle oraya indirdi.

Allah-u Teâlâ'nın Halil'ini ateşe doğru fırlattıklarında Cebrâil Aleyhisselâm gelerek: **"Ey İbrahim bir ihtiyacın var mı?"** diye sordu. **"Hayır!.."** diye cevap verdi. **"Allah'tan bir dileğin varsa söyle bildireyim!.."** dediğinde:

"O'nun benim hâlimi bilmesi bana yeter!" buyurdu.

Çünkü o Hakk ile beraberdi, kalbi Rabb'ine karşı iman ve güvenle dolu idi.

Her zamanki mütevekkil haliyle:

"Allah bana kâfi, O ne güzel Vekil'dir." virdine devam ediyordu. Ne iman, ne teslimiyet!..

Allah-u Teâlâ'nın hıfz-u himâyesinde tasarruf-u ilâhîsinde olduğu için, ateş sadece elini kolunu bağladıkları ipleri yaktı, onun dışında hiçbir zarar vermedi.

Çünkü o anda ateşe Allah-u Teâlâ'nın şu ilâhî emri gelmişti:

"Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve selâmet ol!" (Enbiyâ: 69)

Ateş hakkında ilâhî irade tecellî etti, yakıcı tesirini kaybedip zarar veremez hâle geldi. Ateşe "Yakıcı ol!" emrini veren Zât-ı Kibriyâ, şimdi de ona: **"Serin ve selâmet ol!"** emrini vermişti.

Nemrud da burnundan giren bir sineğin verdiği rahatsızlıkla kafasını duvarlara vura vura, başına tokmakla vurdura vurdura helâk olup gitti.

Allah-u Teâlâ dilerse bir sinek ile, dilerse büyük bir felâket ile bir anda hepsini yok etmeye kadirdir. O'nun her şeye gücü yeter.

İbrahim Aleyhisselâm'ın ve onunla beraber olanların Âyet-i kerime'de beyan olunan duâları kıyamete kadar darda kalacak müminlerin de duâsıdır:

"Ey Rabb'imiz! Sana dayandık, sana yöneldik, dönüş sanadır. Ey Rabb'imiz! Bizi inkâr edenler için bir imtihan yapma, bizi bağışla. Ey Rabb'imiz! Yegâne galip, hüküm ve hikmet sahibi ancak sensin!" (Mümtehine: 4-5)

Allah-u Teâlâ'nın Ordusu'nun Ebrehe'nin Ordusunu Yerle Bir Etmesi:

Yemen'e hakim olan Habeş valisi Ebrehe, Arapları Kâbe-i muazzama ziyaretinden vazgeçirmek için Sana'da büyük bir kilise yaptırmış ve orasını Araplar için hacc yeri olarak ilân etmişti. Fakat buna muvaffak olamadı. Çünkü Araplar bu kiliseye hiç iltifat etmedikleri gibi, hakaretler ettiler, gizlice adam salarak çini kirlettiler.

Ebrehe bunun üzerine Kâbe'yi ortadan kaldırmaya karar verdi. Hazırladığı bir ordu ile Mekke üzerine yürüdü. Ordunun önünde Mahmud adlı büyük bir fil, bir kaç tane de eğitilmiş fil bulunuyordu. Haberi alan Araplar yer yer karşı durmak istedilerse de dayanamadılar.

Ebrehe Mekke yakınlarında karargâh kurup, Kureyşlilerin mallarını yağma ettirdi. Yağma edilen mallar arasında Resulullah Aleyhisselâm'ın dedesi Abdulmuttalib'in develeri de bulunuyordu. Mekke'nin lideri durumunda bulunan Abdulmuttalip, Ebrehe ile görüşerek gasbedilen malların geri verilmesini söyledi. Ebrehe'nin bu durum pek tuhafına gitti. *"Ben Kâbe'yi yıkmaya gelmişken, sen develerinin derdindesin!"* dedi. O ise şöyle cevap verdi *"Ben ancak develerin sahibiyim, Kâbe'nin elbet bir sahibi var, onu O korur."*

Bunun üzerine Ebrehe develeri îade etti. Abdulmuttalip dönüşte halkın şehri terketmelerini söyledi.

Ebrehe Kâbe'yi yıkmak için ordusunu ve filini, gösterdiği yöne tevcih etti. Ancak önde yürüttüğü büyük fil olduğu yere çöküp hareket etmedi. Başka yöne çevrilince gidiyor, Mekke'ye doğru çevrilince çöküyordu. Ayağa kaldırmak için ne kadar zorladılarsa da başaramadılar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Kasvâ adlı devesi Mekke yakınlarında çökünce **"Kasvâ'ya, file mâni olan mâni oldu"** buyurmuşlardı.

Sonra Allah-u Teâlâ'nın ezeli iradesi tahakkuk etti, üzerlerine deniz tarafından kırlangıca benzer bölük bölük kuşlar sevketti. Ebâbil adındaki bu kuşlar biri gagasında ikisi ayakları arasında olmak üzere üçer taş taşıyordu. Sürüler halinde Ebrehe'nin ordusunu yukarıdan kuşatıp atıkları taşlarla ölüm yağmuruna tuttular. Çok geçmeden altmış bin kişilik ordu delik-deşik olup mahvoldu. Ebrehe canını zor kurtarıp Yemen'e döndü ise de, parça parça olan etleri çürüyerek ölmüştür. Mekke'den Yemen'e kadar bütün yollar, ilâhî azaptan kaçmaya çalışan Habeşliler'in cesetleriyle doldu.

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim'inde Ebrehe ve ordusunun başına gelenleri şöyle haber vermektedir:

"Resul'üm! Görmedin mi Allah (Kâbe'yi yıkmaya gelen) fil sahiplerine ne yaptı? Onların kötü plânlarını boşa çıkarmadı mı?" (Fil suresi: 1-2)

Tabiatıyla bu bir ilâhî cezadır ki, tuğyan eden bir kavmi yok etmiş, düzenlerini boşa çıkarmış, insanların emniyet yeri olan Bey'ti muhafaza etmiştir.

"Üzerlerine sert taşlar atan sürü sürü Ebabil kuşları gönderdi. Sonunda onları yenilmiş ekin gibi paramparça yaptı." (Fil suresi: 3-4-5)

Bu kuşlar daha önce hiç görülmedikleri gibi, daha sonra da hiç görülmemişlerdir.

Allah-u Teâlâ onlara bu cezayı vermekle kalmamış, İran'lıları onlara musallat kılmıştır.

Bu kıssa ile önce Mekke'li müşrikler uyarılmakta, sonra da kıyamete kadar Hakk'a ve hakikata saldıranların âkibetlerinin de buna benzer olacağı haber verilmektedir.

Allah-u Teâlâ Bu Gemiye Batırmayacak:

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri hayat-ı saadetlerinde bu tehlikeli günleri; ahir-son zamanda yaşanacak harp ve harabiyat günlerinin çok yaklaştığını haber vermişler;, tedbirli olunmasını tavsiye etmişlerdi. Aynı zamanda Ümmet-i Muhammed'in ve bu vatanın selâmeti için her daim dualarını eksik etmemişler, manevî desteklerini izhar etmişlerdi.

Ocak ayında yayınlanan 268. sayımızda bu manevî destek ve tebşiratlarını; ümmet-i Muhammed'in affı, vatanın muhafazası, ordumuzun muzafferiyeti için yaptıkları dualarını duyurmaya, bu manevî destekten haberdar etmeye çalıştık.

Dikkat ederseniz gerek iç düşman, gerek dış düşman yıkmaya çalışıyor, ancak yıkamıyor. Bunun sebebi işte bu manevî destektir.

"Hazret-i Allah'ın Türkiye'ye bir nazarı bir lütfu var; onun hürmetine Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak. Her ne kadar batırmak istedilerse de Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak, yüzdürecek." (Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)

Bu Zât-ı âli'nin ve maneviyat ehlinin vatanımızın muhafazası için yaptıkları duâlar; ecdadımızın aziz hatırası ve Allah yolundaki mücadele ve mücahede ederken bu vatani Allah'a emanet etmelerinin bereketi hürmetine memleketimiz ayakta duruyor. Ancak Allah ve Resul'ünde ittifak tesis edilemediği için başımız badirelerden de kurtulmuyor.

Gaye; iman ve vatan olmalıdır. İnsan Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhisselâm'a dayanırsa Allah-u Teâlâ destekler, yol gösterir, muhafaza buyurur. Nefsine, putuna dayanırsa desteğini çeker, onu kendi başına bırakır.

Bize iman lâzım, vatan lâzım... Allah yolunda mücadele, mücâhede lâzım.

Bu arada elbet bize de ateş dokunacak. Nitekim görüyorsunuz her gün şehit haberleri geliyor. Küffar karşımıza çıkmaktan çekindiği, korktuğu için maşalarını kullanıyor, memleketimizde fitne ve karışıklık çıkartmaya, terör yapmaya çalışıyor. Kalleşçe, sinsice saldırıyor. Ankara'da, İstanbul'da her yerde bombalar patlatmaya masum insanları öldürmeye çalışıyor.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Kelâm-ı kadim'inde şöyle buyuruyor:

"Ey müminler! Gevşemeyin, üzülmeyin. Gerçekten inanıyorsanız, mutlaka en üstünsünüzdür.

Eğer size (Uhud'da) bir yara dokundu ise o kâfirler topluluğuna da (Bedir'de) benzeri bir yara dokunmuştu.

Biz o sevinçli ve kederli günleri insanlar arasında bazen lehe bazen aleyhe döndürür dururuz.

Bu da Allah'ın ihlâslı ve azimli müminleri ayırd etmesi, içinizden şehitler edinmesi, müminleri tertemiz yapıp arıtması ve kâfirleri mahvetmesi içindir. Allah zâlimleri sevmez.

Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenlerle etmeyenleri, sebat edenlerle etmeyenleri belli etmeden cennete girivereceğinizi mi sanıyorsunuz?" (Â-i imrân: 139-140-141-142)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Devletin ittifaktan, devletsizliğin nifaktan olduğunu belirtiyoruz. Zira devletsiz olunca dinini yaşayamıyorsun. Dinimizde, devletimizde bir ve beraber olalım. Her tarafımızı düşman kaplamış, ittifaksızlık sebebiyle devleti kaybedersek, küffarın idaresinin altına girersek durum ne olur? Allah'ımız muhafaza buyursun." buyuruyorlar.

Binaenaleyh; kavmiyetçilik davası güden, İslâm'ı bu davasının önünde engel gördüğü için İslâm ahkâmını kaldırmaya çalışan, öldüren, silahlı tehditle ideolojisini yerleştirmeye çalışan bir fitnenin ayyuka çıkmasının en büyük sebebi milletin dinden uzaklaşmasıdır. Aksi halde hem dini imanı olmayan, hem masum insanları katleden canilerin peşinden gidilmezdi. Onlara da bunca taviz verilmezdi. Bu güzide emaneti, vatani bölmek için uğraşan dağ eşkıyaları, çocuk katilleri, çoluk-çocuk, genç-yaşlı, kadın-erkek demeden insan hayatını söndürüyorlar. Cinayet işlemek, katliam yapmak haramdır, kıyamet alâmetlerindedir.

•

Zât-ı âlileri harp afatının ve sıkıntılarının memleketimize de sirayet edeceğini haber vermişler ancak memleketimiz için hem iç, hem dış tehlikelere karşı devletin birliği, dirliği ve bekası için niyaz etmişler;

"Yâ Rabb'i! Bu devlete zevâl verme!" buyurmuşlardı.

Aynı zamanda bu vatan gemisinin batmayacağını, Allah'ın izni ve lütfuyla bu badireleri atlatacağını haber vermişlerdi:

"Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak.

Bunun sebebi Resulullah Aleyhisselâm'ı iki defa Türk kıyafetiyle gördüm. Anladım ki Allah-u Teâlâ'nın Türkiye'ye bir nazarı, bir lütfu var.

Onun hürmetine Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak. Her ne kadar batırmak istedilerse de bu gemiyi batırmayacak, gene yüzdürecek. Denizaltı batıyor, ama dilediği zaman çıkarıyor.

Onun için biz bunlarla çok meşgul olmak zorundayız. Bir tabir var: Ordu kumandanı ordudan mesul, nefer ise bir kendinden mesul."

"O gün hep İslâm'a vermiş. Çünkü o gün O'na yalvaran, O'na sığınan İslâm vardı. Samimi bir İslâm. İslâm'dan sonra Cenâb-ı Hakk Resulullah Efendimiz'in yolunda gidenlerden sonra onlara verdiği için o yolda devam ettiler, muzafferiyet de devam etmiş. Ümidimizi kesmeyeceğiz. Çünkü Resulullah Aleyhisselâm'ı iki defa Türk kıyafetinde gördüm. Bu bana yeter."

"Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri o zaman İslâm'a ruhsat vermiş. Ve bakıyorum ki, hep Hazret-i Allah'ın sevgililerini yanlarına almışlar. Hazret-i Allah'a onların vasıtasıyla yalvarmışlar ve kazanılmayacak zaferleri kazanmışlar. Yani bu zaferin ilâhi bir lütuf olduğu belli. Birincisi ruhsatı onlara veriyor. Dilediğine veriyor, dilediğinden alıyor. O zaman yâ Rabb'i! Senin lütfun, ihsanın, ikramın vardı, bugün de olsun. Çünkü bugün İslâm âlemi dağınık. Bunun da müsebbibi dinden ayrılmalar oldu. Fakat O nasıl murat ederse öyle olur. O zaman İslâm'a hüküm vermiş, şimdi küffara hüküm veriyor. Fakat O'nun iradesi, gücü dilediğindedir. Onun için Allah'ım bizi mahrum etme. Bize yardım et, bizi muzaffer et.

Bunu okurken bu iki şey aklıma geldi. "Biz nöbetleşe, nöbetleşe veririz."

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"De ki: "Ey mülkün sahibi Allah! Sen mülkü kime dilersen ona verirsin, kimden dilersen ondan alırsın. Kime dilersen ona izzet verirsin, yükseltirsin. Kime dilersen ona zillet verirsin, alçaltırsın. Hayır senin elindedir. Sen her şeye kâdirsin." (Âl-i imrân: 26)"

"Birçok Osmanlı Padişahı sırf Allah için cihada çıktı, vatani ve milleti Allah'a emanet etti öylece yola çıktı. Allah-u Teâlâ o emaneti kabul etti. Bizler hâlâ o emanet sayesinde ayakta, ilâhî yardım ve destek altındayız. Bütün kabahatlerimize rağmen bu memleket bu sayede ayakta duruyor.

Böyle bir zamana geldik ama Rabb'imiz kimin yüzü suyu hürmetine koruyor ise koruyor. Rabb'im korusun."

"Hazret-i Allah veli kulları sayesinde bu milleti, bu devleti dilediği kadar muhafaza ediyor. İyi kötü, iyi kötü bu veliler sayesinde yürütüyor. Velilerin sonu kesildiği zaman ateş başlar. Öyle bir ateş ki, gide gide Mehdi Aleyhisselâm, İsa Aleyhisselâm'a kadar gider. Deccal çıkar, Çinliler (Ye'cüc, Me'cüc) çıkar. Bu ateşi velileri sayesinde kaldırıyor, çünkü onların yüzü suyu hürmetine indireceği azaptan vazgeçiyor."

"Çadırın direği dururken herkes rahat. Fakat çadırın direği yıkılırsa ne olur bilmiyorum, o zaman her şeyi bekleyin. Allah-u Teâlâ o direklerle murad ettiğini tutar. Amma direği alırsa kimi tutar?"

•

Binaenaleyh onların bu ali himmet ve tasarrufları elan devam etmektedir. Zira:

"Kınından çıkmış kılıç gibi olacak." buyurulduğu için o ilâhî yardım Allah'ın izniyle devam edecektir.

Allah'ın Yardımı ve Peygamberî Müjde:

"Nice az bir topluluk Allah'ın izniyle pek çok topluluğu yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir."(Bakara: 249)

Ebu Saîd-i Hudrî -radiyallahu anh-in rivayet ettiği bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Ümmetim üzerine öyle bir zaman gelir ki, insanlardan bir topluluk savaşır. Onlara: 'İçinizde Peygamber Aleyhisselâm'ı gören kişi var mıdır?' diye sorulunca: 'Evet vardır!' diye cevap verilir. Nihayet ordu içindeki Sâhâbî'ye hürmeten zafer verilir.

Sonra bir zaman daha gelir. Onlara da: 'İçinizde Resulullah Aleyhisselâm'ın Ashâb'ını gören kişi var mıdır?' diye sorulur. 'Evet vardır!' diye cevap verilir ve zafer müyesser olur.

Sonra bir zaman daha gelir, yine harp edilir. Onlara da: 'İçinizde Resulullah'ın Ashâb'ını görenleri gören var mı?' diye sorulur. Bu defa da: 'Evet vardır!' denilir. Yine fetih müyesser olur." (Buharî. Tecrid-i sarîh. 1223)

Bu Hadis-i şerif onun en açık mucizelerinden birisidir, buyurduğu gibi öylece tahakkuk etmiştir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in bu ifşaatı bugün için de geçerlidir. Bu beyanın izahı şu Hadis-i şeriftedir:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir defasında Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- Hazretleri'ne öğüt ve nasihatte bulunurken, kurtuluşa erişebilmesi için ona âhir zamanda gelecek olan bu topluluğa uymasını tavsiye etmiş ve onların kimler olduklarını açıkça ifşâ ederek şöyle buyurmuştu:

"Ey Ebu Hüreyre! Sen, insanlar çekindikleri zaman çekinmeyen, insanlar ateşten emin olmak istediklerinde korku duymayan topluluğun yolu üzerinde bulun!"

Ebu Hüreyre -radiyallâhu anh- dedi ki:

"Yâ Resulellah! Onların vasfını bana anlat ki onları tanıyayım!"

Buyurdu ki:

"Onlar benim ümmetimden, âhir zamanda gelecek bir topluluktur ki; kıyamet gününde, tıpkı peygamberlerin haşrolunduğu gibi haşrolunacaklardır. İnsanlar, durumları gösterilip de onları gördükleri zaman, onların peygamberler olduklarını sanacaklar. Tâ ki ben; 'Ümmetimdir, ümmetimdir!..' deyip de kendilerini tanıtıncaya kadar... Nihayet halk onların peygamber olmadıklarını anlayacak. Şimşek ve rüzgâr misâli geçip gidecekler, nurlarından mahşer ehlinin gözleri kamaşacak!"

Dedim ki; **"Yâ Resulellah! O hâlde bana onların yaptıklarına dâir bir misal ver de, ben de onlara katılayım!"**

Buyurdu ki:

"Ey Ebu Hüreyre! Bu topluluk, zor ve güç bir yola girerek peygamberlerin derecesine kavuşurlar. Allah kendilerini doyurduktan sonra açlığı, giydirdikten sonra çıplaklığı, içirdikten sonra susuzluğu tercih ederler; Allah'ın katındakine ümitlerini bağlayıp bunları terkederler. Hesabından korku duyarak helâli dahi bırakırlar. Dünyaya sadece bedenleri ile ilgi gösterirler, onun herhangi bir şeyiyle iştigâl de etmezler.

Onların Rabb'lerine olan itaatleri karşısında, melekler ve peygamberler dahi hayrete düşer. Ne mutlu onlara, ne mutlu onlara! Allah'ın, onlarla benim aramı birleştirmesini ne kadar çok isterdim!"

Sonra Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara duyduğu iştiyaktan dolayı ağladı ve daha sonra şöyle buyurdu:

"Allah yer ehline azap etmeyi murad ettiğinde onlara nazar eder de, azâbı derhâl onlardan geri çevirir. Onun için ey Ebu Hüreyre, sen onların yolu üzerinde bulun! Onların yoluna karşı gelen, vereceği hesâbın şiddetinden tir tir titreyecektir!" ("el-Vesâyâ li-İbnü'l-Arâbi"; Hâlet Ef. no.: 198/2 486a)

İslâm Dini, Birliği Emreder:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde müslümanlara şöyle hitap ediyor:

"Allah'a ve Resul'üne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin. Sonra korku ile zaafa düşersiniz ve kuvvetiniz elden gider. Sabredin! Muhakkak ki Allah sabredenlerle beraberdir." (Enfâl: 46)

Bu Âyet-i kerime müslümanların kendi arasındaki çekişmenin doğuracağı zaaf ve zarara işaret ediyor.

Müslümanların kendi arasındaki çekişmenin zararı bu olursa dinde ve vatanda bölücülük yapanların zararı nasıl olur? Nitekim yakın zamanda gerek PKK'nın gerekse müslüman görünüp küffarla işbirliği yapan din bölücülerinin vatana verdiği zararlar ortadadır.

Bu kadar iç ve dış düşman varken bir de birbirimizle çekişirsek halimiz ne olur?

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Müminler kardeşirler." (Hucurât: 10)

Ey müslüman kardeşler!

Müminler kardeşirler. Biri diğerini candan sever ve sayar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde;

"Bir mü'min, diğer mü'min kardeşi için birbirine kenetlenen tuğlalar gibidir; birbirinden kuvvet alır." buyuruyorlar. (Münâvi)

Müslüman din kardeşi için her türlü iyiliğe koşar, aslâ onun için kötülük düşünmez, kötülüğüne çalışamaz.

İman sahipleri için şu Hadis-i şerif kâfidir.

"Bir kimse kendisi için arzu ettiği ecir ve sevabı din kardeşi için de arzu etmedikçe imanın kemâline ulaşamaz." (Buhari)

Yani bir mü'min kendisi için istediği iyiliği diğer mü'min kardeşi için istemezse kâmil imandan mahrumdur. Bu ne büyük bir şeydir.

Mü'min, din kardeşinin noksanlarını tamamlamaya, kusurlarını örtmeye, imanının kemâle ulaşmasına, amellerinin çoğalmasına rızâ-i İlâhî'yi kazanmasına yardımcı olmaya çalışmalıdır.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde;

"Ruhum kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de hakkıyla iman etmiş olamazsınız." buyuruyorlar. (Müslim)

Ve fakat Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflere iman ve ibretle dikkat edin.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir gün yere bir çizgi çizerek:

"Bu Allah yoludur." buyurdular.

Yine bu çizginin sağına ve soluna başka çizgiler çizdikten sonra:

"Bunlar da yollardır, bu yolların her birisinde insanları o yola çağırın birer şeytan bulunur." buyurdular ve:

"İşte bu benim dosdoğru yolumdur, siz ona uyunuz. Başkaca yollara gidip de onlar sizi Allah'ın yolundan ayırmazın." (En'am: 153)

Âyet-i kerime'sini okudular. (Dârimî-Sünen)

İbn-i Abbas -radiyallahu anh- buyurur ki:

"Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime ile müminlerin tek bir cemaat olmasını emrediyor, ayrılıkları, gruplaşmaları yasaklıyor ve geçmiş milletlerin bir çoğunun bölünüp parçalanma yüzünden yıkılıp yok olduklarını haber veriyor."

Devlet ittifaktan doğar, devletsizlik ise nifaktan.

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime'sinde kendi yolunu tek olarak zikretmiştir. Zira hak birdir. Şeytanın davet ettiği yolların ise çok olduğunu beyan buyurmuştur.

Kur'an-ı kerim'de müslümanların birlik ve tesanüd içinde olmalarını, parçalanıp ayrılığa düşmemelerini emreden; ayrılığın ve ayrılık yapanların İslâm'a ve müslümanlara büyük zararlar verdiğini beyan eden birçok Âyet-i kerime'ler mevcuttur:

"Ey iman edenler! Allah'tan nasıl korkmak lâzımsa öylece korkun. Sakın siz müslüman olmaktan başka bir sıfatla can vermeyin.

Hepiniz topluca sımsıkı Allah'ın ipine sarılın, parçalanıp ayrılmayın. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın.

Hani siz birbirinize düşman idiniz. Allah gönüllerinizi birleştirmiş ve O'nun nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz.

Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken, oradan da sizi O kurtarmıştı.

İşte Allah, doğru yolu bulasınız diye size âyetlerini böyle açıklıyor." (Âl-i imrân: 102-103)

Bu Âyet-i kerime'ler Ashâb-ı kiram'ın câhiliye devrindeki durumları ile, iman şerefiyle müşerref olduktan sonra kazanmış oldukları saâdeti beyan buyurmaktadır. Bu büyük nimet kıyamete kadar, kendisini Allah'ın dinine teslim eden her müslüman için de aynıdır. Gerçekten de bu nimet, hatırlanması ve şükredilmesi gereken büyük bir nimettir.

İmanla, basiretle tetkik edildiği zaman görülecektir ki bu husus çok mühimdir ve her müslümanın imanını koruması için bu durumu daima göz önünde bulundurması gerekmektedir.

İslâm dini kardeşlik dinidir. Birlik, beraberlik, kardeşlik, huzur ve medeniyetin temelidir. Bugün yaşanan ayrılıklar, terör ve fitneler İslâm dininden uzaklaşmamızdan, dinde ve vatanda bölücülük yapılmasından kaynaklanmaktadır.

"Ey iman edenler! Hep birden tam bir teslimiyetle İslâm'ın sulh ve selâmetine girin. Şeytanın adımlarına uymayın. Çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır." (Bakara: 208)

İslâm dini gönüllere huzur, kalplere şifadır. Gönüllerdeki fitne ve fesadı yok eder, insanları kardeş yapar. Zira Allah-u Teâlâ fitne ve fesadı sevmez. Bunun en büyük delili Resulullah Aleyhisselâm'ın gönderildiği asır ve toplumda çok kısa zamanda yaşanan muazzam inkişaftır.

Bu inkılap Resulullah Aleyhisselâm'ın çok aşikâr bir mucizesi, İslâm'ın mükemmelliğinin büyük bir delilidir.

"Onların gönüllerini birleştiren Allah'tır. Eğer sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin. Fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O Aziz'dir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Enfâl: 63)

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyruluyor:

"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi dost edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zâlimlerdir." (Tevbe: 23)

İşte bugünkü bu bölücülerin durumları da aynen böyledir. Kim ki onlarla herhangi bir dostluk kurarsa o onlardandır.

Allah-u Teâlâ İslâm dininde kimlerin kardeş olduklarını beyan buyuruyor ve iman edenlere duyuruyor:

"Eğer tevbe ederler, namazı kılarlar ve zekâtı verirlerse artık onlar dinde sizin kardeşlerinizdir. Bilen bir kavme biz âyetlerimizi böyle uzun uzadıya açıklıyoruz." (Tevbe: 11)

Kupkuru bir zanla "Bunlar da dinde kardeşimizdir." diyen, Allah-u Teâlâ imanla küfrü kesinlikle ayırdettiği halde bu emirleri kaldırmaya kalkan, iman ile küfrü karıştırmaya gayret eden kimse, Allah-u Teâlâ'nın hükmünü hükümsüz hale getirmeye çalıştığı için küfre kaymıştır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde, müminlerin kimleri sevip kimlerle dost olacaklarını beyan buyurmaktadır:

"Sizin yegâne dostunuz Allah'tır, O'nun Peygamber'idir ve Allah'ın emirlerine boyun eğerek namaz kılan, zekât veren müminlerdir." (Mâide: 55)

Şu Âyet-i kerime'de ise iman dostluğunun mahiyeti ve hakikati beşeriyete ilân edilmektedir:

"Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileri (dostları ve yardımcılarıdır.) Onlar iyiliği emreder, kötülükten menederler. Namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler. Allah'a ve Peygamber'ine itaat ederler.

İşte Allah onlara rahmet edecektir. Şüphesiz ki Allah Aziz'dir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe: 71)

İslâm kardeşliği ebedidir, ahirette de devam eder.

Âyet-i kerime'de:

"Dostlar o gün birbirine düşmandır, takvâ sahipleri müstesnâ." buyuruluyor. (Zuhruf: 67)

Cenâb-ı Hakk diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"İyilik ve takvâ üzerine yardımlaşınız, kötülük ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayınız." (Mâide: 2)

Bu emr-i ilâhî karşısında bütün müslümanların birleşmesi ve Hazret-i Allah'ın ipine sınımsız sarılması gerekir.

Kim ki bunu yapmazsa Allah-u Teâlâ'nın apaçık emr-i şerif'ine itaat etmemiş olur. Din-i İslâm'ı parçaladığı için şeytan fırkasından olmuş ve kendisini cehenneme hazırlamıştır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Bir zulüm ve saldırıya uğradıkları zaman birbirine yardım ederler." (Şûrâ: 39)

Bunu ancak müslümanlar yapar, hiçbir bölücü bunu yapmaz. Neden? Çünkü o kendi dininin kuvvetlenmesini düşünür, İslâm'ı düşünmez.

Nitekim durumlar meydanda.

Paramparça etmişler ve küffara zemin hazırlamışlar.

Cenâb-ı Hakk diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruyor:

"Dine bağlı kalın ve dinde ayrılığa düşmeyin." (Şûra: 13)

Bu, Allah-u Teâlâ'nın apaçık emridir. İşte bölücüler Allah-u Teâlâ'nın bu kadar açık emirlerini hiçe saydıkları için dinden atılmış oluyorlar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in mahrem-i esrârı olan Huzeyfe -radiyallahu anh- Hazretleri buyururlar ki:

"Münafıklık Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- devrinde vardı. Şimdi ise imandan sonra küfür vardır." (Buhârî. Fiten 21)

Bölücülerin bütün gayeleri ilâhi hükmü silmek, dinlerini ayakta tutmaktır. Biz de onlara deriz ki "Küfürde kalmayı hoş görmüyorsanız bölücülüğü terk edin. Hazret-i Allah ve Resul'üne teslim olup, emir ve nehiyelerinde birleşelim. Yetmiş üç fırkadan çıkın, o bir fırkada toplanalım."

"Ümmetim benden sonra yetmiş üç fırkaya ayrılacak, bir fırka müstesna diğerleri hep ateştedir."

– **"Onlar kimlerdir yâ Resulellah!"**

"Benim ve ashâbımın yolunda olanlardır." (Ebu Dâvud)

Hadis-i şerifine ittiba edin ki, böylece müşrik olarak yaşamamış ve cehennemlik olmamış olursunuz.

Dikkat edilirse Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz **"Benim ümmetim"** buyuruyor, ben-i israil buyurmuyor.

Bu Âyet-i kerime'leri hatırlattığımızdan dolayı bize teşekkür etmeniz gerekmez mi?

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kendisine Rabb'inin Âyetleri hatırlatılarak öğüt verildikten sonra, onlardan yüz çeviren kimseden daha zâlim kim olabilir?"

Muhakkak ki biz suçlulardan öç alacağız!" (Secde: 22)

Bu sözü Allah-u Teâlâ beyan buyuruyor. Çünkü müslümanların birleşmelerini emreden, tefrikayı, bölücülüğü şiddetle yasaklayan bunca Âyet-i kerime'ler yüzlerine karşı okunuyor da yüz çeviriyorlar.

Bir Âyet-i kerime'sinde ise şöyle buyuruyor:

"Bunlara ne oluyor ki hiçbir sözü anlamaya yanaşmıyorlar." (Nisâ: 78)

Halbuki Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlayarak savaşanları sever." (Sâff: 4)

Buradan anlaşılıyor ki Allah-u Teâlâ gerek iç düşman olan bölücülerle, gerek harp meydanında dış düşmanlarla, kâfirlerle cihad etmek için rızâsında birleşenleri, İ'lây-ı kelimetullah için çalışanları sever, onlardan hoşnut olur.

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadakat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını feda etti, kimi de bu şerefi beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

Allah-u Teâlâ'nın bu has kulları her zaman için mevcuttur. Kimisi canını bu uğurda fedâ ederek ebedi saâdete nâil olmuş; kimisi de ebedî saâdetin şerefine nâil olmak için canını ve malını hiçe saymış, rızâ-i Bâri yolunda gayret sarfetmektedir.

Zira Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Hiç şüphesiz Allah yolunda savaşıp düşmanları öldüren ve öldürülen müminlerin canlarını ve mallarını Allah, cennet kendilerinin olmak karşılığında satın almıştır.

Onlara vaad olunan cennet haktır ki, Tevrat'ta da İncil'de de ve Kur'an'da da sabittir. Allah'tan ziyade ahbine vefa gösteren kimdir? O halde yaptığınız bu hayırlı alışverişten dolayı sevinin. İşte bu çok büyük bir saâdetir." (Tevbe: 111)

Hazret-i Allah Hâlik iken mahlûkunu alış-verişe dâvet ediyor. Hâlik ile alış-veriş yapabilmek şerefine nâil olmak ne büyük saâdetir.

Parçalamak Şeytanın İşi:

"Şeytanın işi parçalamak; aileyi parçalamak, cemiyeti parçalamak, devleti parçalamak. En büyük işi bu. Onun işi o.

Şeytan birçok nesilleri, devletleri yok etti. Hâlâ akıl erdiremiyor musunuz?"

"Şeytan, Allah'ım şerrinden muhafaza buyursun, evvelâ aileden başlar, karı-koca arasını bozmaktan başlar, cemiyeti devleti derken, hayır... İşi bu zaten. Onun sözü var."

"Sonra elbette onlara; önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım." (A'raf: 17)

"Andolsun ki ben de yeryüzünde onlara (günahları) süsleyeceğim ve onların hepsini mutlaka azdıracağım. Ancak içlerinden ihlâsa erdirilmiş kulların hariç." (Hicr: 39-40)

Allah-u Teâlâ cevaben şöyle buyuruyor:

"Benim hâlis kullarım üzerinde senin bir nüfuzun olamaz." (Hicr: 42)

Cenâb-ı Hakk onlara gücün yetmez diyor. Niçin? Onlar Hakk'a bağlı...

"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!" (Hûd: 112)

"İşte bundan ötürü sen onları tevhide, birliğe dâvet et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların heveslerine uyma.

Ve de ki:

Allah'ın indirdiği kitaba inandım, aranızda adalet yapmakla emrolundum. Allah bizim de Rabb'imiz sizin de Rabb'inizdir.

Bizim işlediklerimiz bize, sizin işledikleriniz size aittir. Bizimle sizin aranızda tartışılacak bir şey yoktur. Allah hepimizi bir araya toplar. Dönüş de ancak O'nadır." (Şûrâ: 15) (Ömer Öngüt - kuddise sırruh-)

•

Meleklerin arasında olmakla beraber, melek olmayan İblis ile Allah-u Teâlâ arasında geçen konuşmalar Kur'an-ı kerim'de haber verilmektedir:

"Sana emrettiğim halde, seni secde etmekten alıkoyan nedir?" (A'raf: 12)

Allah-u Teâlâ'nın onu secde etmekten alıkoyan asıl sebebi bilmesine rağmen soru sorması; mânâsız kibir ve gururunu, küfür ve inadını, Âdem Aleyhisselâm'ın aslını hakir görmesini açıkça ortaya çıkarmak içindir.

İblis ise kendi cehaletini teşhir ederek şöyle cevap verdi:

"Ben ondan daha hayırlıyım. Beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın!" (Sâd: 76 - A'raf: 12)

"Şu benden üstün kıldığına da bir bak!" (İsrâ: 62)

"Ben pişmemiş çamurdan, işlenebilen kara balçıktan yarattığın bir insana secde edecek değilim!" (Hicr: 33)

İblis, toprağın da ateşin de yaratıcısının Allah olduğunu itiraf etmesine rağmen; Âdem Aleyhisselâm'ın yeryüzünde Allah'ın halifesi olması, Allah'tan bir ruh taşınması gibi asıl üstünlükleri bilmemezlikten gelmişti. Bu davranışı ile sadece Âdem Aleyhisselâm'a değil, Allah-u Teâlâ'ya karşı da benlik ve büyüklük duygusuna kapılmıştı.

Tabiatı ve fıtratı kendisine ihanet etti, Rabb'i ile tartışmaya girişti. Kendi zannına göre ateşin topraktan daha üstün olduğunu ileri sürdü.

Onun bu şekilde mağrur bir edâ ile, tutarsız bir kıyas yapması üzerine Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"Defol oradan! Sen artık kovuldun. Ceza gününe kadar lânetim senin üzerindedir." (Sâd: 77-78)
(Bakınız. Hicr: 34-35)

"İn oradan! Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Defol! Çünkü sen alçağın birisin!"
(A'raf: 13)

.

Şeytan Âdem Aleyhisselâm'dan üstün olduğunu iddia ederken, melekler arasındaki yerini de kaybetmişti. Allah-u Teâlâ'nın bu gadabı karşısında korktu. Son çare olarak, kıyamete kadar kendisine mühlet verilmesini istedi.

"Rabb'im! Bana insanların tekrar diriltilecekleri güne kadar mühlet ver!" (Sâd: 79 - Hicr: 36)
(Bakınız. A'raf: 14)

"Eğer kıyamet gününe kadar beni ertelersen, yemin ederim ki pek azı dışında onun neslini kendime bağlayacağım." (İsrâ: 62)

Zâtına isyan edenlere cezâlarını hemen vermeyen, hiçbir yaratığın herhangi bir dilek ve duâsını toptan reddetmek şânından olmayan Allah-u Teâlâ da dilediği bir hikmete binaen; muhalefet edilemeyen, karşı gelinemeyen meşiyeti ile onun bu istediğini kabul etti.

Buyurdu ki:

"Sen mühlet verilenlerdensin." (A'raf: 15 - Hicr: 37 - Sâd: 80)

"O bilinen vaktin gününe kadar." (Hicr: 38 - Sâd: 81)

Şeytan dileğinin kabul edildiğini gördükten sonra, o uzun ömrü tevbe ve şükür ile kurtuluşa kullanacak yerde, insanları nasıl yoldan çıkaracağını itiraf ederek şöyle dedi:

"Öyle ise beni azdırdığın için andolsun ki, ben de onları saptırmak için, senin doğru yolun üzerinde tuzak kuracağım." (A'raf: 16)

"Andolsun ki ben de yeryüzünde onlara süsleyeceğim ve onların hepsini azdıracacağım." (Hicr: 39)

"Sonra elbette onlara; önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım." (A'raf: 17)

"Önlerinden"; dünya hayatına rağbetlerini artırarak,

"Arkalarından"; ahiret hayatı hakkında şüpheye düşürerek,

"Sağlarından"; iyilikler tarafından,

"Sollarından"; kötülükler tarafından saldıracağım.

Yolundan çevirip sapıtmak, şaşkırtıp imanlarını soymak için ne yapabilirsem yapacağım.

"Yemin ederim ki, kullarından belirli bir pay edineceğim. Onları mutlaka saptıracağım. Onları boş kuruntularla oyalayacağım. Onlara emredeceğim, benim emrimle hayvanların kulaklarını yaracaklar. Onlara emredeceğim, Allah'ın yaratışını değiştirecekler." (Nisâ: 118-119)

"Ve sen onların çoklarını şükredenler bulamayacaksın." (A'raf: 17)

Bu sözü zannına göre söylemiş ve isabet de etmiştir.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Andolsun ki İblis onların aleyhindeki zannını gerçekleştirdi.

Müminlerden bir fırka hariç olmak üzere hepsi ona uydular.

Oysa ki şeytanın insanlar üzerinde hiçbir nüfuzu yoktur.

Ancak ahirete imanı olan kimseyle, ahiretten şüphe edeni ayırdetmek için (ona bu ruhsatı verdik.)

Rabb'in her şeyi gözetlemektedir." (Sebe: 20-21)

Şeytan aldatıcıdır, yaratıcı değildir. Allah-u Teâlâ kimi korumak isterse onu şeytanın aldatmalarından korur, kimin de aldatılmasını isterse şeytanı ona musallat eder.

Nitekim şeytan bu gerçeği de itiraf etmiş ve şöyle demiştir:

"Senin izzetine yemin ederim ki, onların hepsini mutlaka azdıracacağım. Yalnız içlerinden ihlâsa erdirilmiş kulların hariç." (Sâd: 82-83)

Şeytan bu hususta aczini bildiği için böyle bir istisnâda bulunmuş, yalan yere iddiâda bulunmak istememiştir.

.

Gerek İblis'e uyanlar ve gerekse İblis ile onun askerleri tamamen cehenneme sevkedileceklerdir:

"Doğrusu, ki ben hep doğruyu söylerim, mutlaka sen ve sana uyanların hepsiyle cehennemi dolduracağım." (Sâd: 84-85)

•

Fakat Allah-u Teâlâ'nın gerçek kulları şeytanın hakimiyetine girmezler. Onlar ilâhî himayeye nail olan güzide kullardır.

Allah-u Teâlâ buyurdu ki:

"Şurası muhakkak ki benim kullarım üzerinde senin hiç bir hakimiyetin olamaz.

Rabb'in vekil olarak yeter." (İsrâ: 65)

Müminler O'na tevekkül ederler. O da onları korur.

"Benim hâlis kullarım üzerinde senin bir nüfuzun olamaz." (Hicr: 42)

Sen onlara musallat olamazsın. Ne onları susturacak bir delilin, ne de fiilî olarak kullanacak bir gücün yoktur.

"Ancak sana uyan azgınlar bunun dışındadır." (Hicr: 42)

Mülk, Allah-u Teâlâ'nındır:

Mülk Hazret-i Allah'ındır, dilediğine verir, dilediğinden alır.

Âyet-i kerime'sinde:

"Allah mülkünü dilediğine verir." buyuruyor. (Bakara: 247)

Mülkün sahibi O, asıl mülk O'nundur, Hükümrânlık yapanlar, asaleten değil, ondan vekâleten yaparlar.

Samanoğulları hükümdarlarından olan Nasr bin Ahmed, Nişâbur'u fethettikten sonra meclisinin toplanmasını emretmiş, Kur'an-ı kerim okunarak toplantının açılmasını söylemişti.

Sülehadan bir zât Mümin Sûre-i şerif'inden okumaya başladı.

"Bugün mülk kimindir? Tek ve Kahhar olan Allah'ındır!" (Mümin: 16)

Âyet-i kerime'sine gelince Nasr birden titremeye başladı. Hemen tahtından indi, tacını başından çıkarıp **"Allah'ım! Hükümrânlık bana değil sana âittir!"** diyerek secdeye kapandı.

O Mâlik-ül mülk'tür. Kulların elindeki de O'nun mülküdür, hatta kulun bizzat kendisi de O'nun mülküdür. Mülkünün hem sahibi hem hükümdarıdır.

İstediği olur, istemediği olmaz. Her dilediğini dilediği gibi yapar. Dilerse mülk verir hükümdar yapar, dilerse indirir atar. Dilediğini izzet sahibi yapar, dilediğini zillet sahibi yapar.

Galip O'dur, O hükmünde hikmet sahibidir.

•

Tarih boyunca bir iniş bir çıkış olmuş. Allah-u Teâlâ öyle murad etmiş. Bir galebe, bir mağlubiyet, bir galebe bir mağlubiyet... Bu mülkün padişahı bir tane, başka yok. Ve yarın da göçüp gideceğiz. Nereye? Murad ettiği yere. Murad-ı ilâhî ne ise o olur. Mülk O'nun çünkü.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Biz o sevinçli ve kederli günleri insanlar arasında (bazen lehe bazen aleyhe) döndürür dururuz. Bu da Allah'ın, ihlâslı ve azimli müminleri ayırt etmesi, içinizden şehidler edinmesi içindir. Allah zâlimleri sevmez." (Â-i imrân: 140)

•

"Hakk kulundan intikamını yine kul ile alır,

İlm-i ledun bilmeyen onu kul etti sanır."

Cenâb-ı Hakk dengeliyor. Onu ona, onu ona, yok edecek. Hüküm Allah'ındır. O icraatı Cenâb-ı Hakk yaptırır. Birbirine vurdurur. Yok eder, dünyayı perişan eder.

Nitekim Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Eğer Allah, insanların bir kısmı ile diğerlerini savmasaydı, yeryüzünün düzeni bozulurdu." (Bakara: 251)

Zira eğer savaş olmasaydı, yeryüzünde fesat çıkaran şer kuvvetler dünyaya hâkim olurlar, akla hayale gelmeyen zulümler işlerlerdi. Düzen bozulur, yeryüzünde insan nâmına bir şey kalmazdı.

"Fakat Allah bütün âlemler üzerine lütuf ve kerem sahibidir." (Bakara: 251)

Fakat Allah-u Teâlâ âlemler üzerindeki sonsuz lütuf ve keremi ile zaman zaman sâlih kullarına inayet ve nusret ihsan eder, onların vasıtası ile dünyayı fesat ehlinin şerrinden korur, birçok fesatların zuhurunu önler. Beşeriyete Hakk'ı bildirecek, hakikati duyuracak zâtlar yaratır.

"Allah Yolunda Öldürülenleri Sakın Ölüler Sanmayın, Bilâkis Onlar Diridirler." (Â-i İmrân: 169)

Allah için, dinini, vatanını korumak için canını veriyorsun. Kime veriyorsun? Canan'a veriyorsun. Bundan büyük saadet mi olur?

"Şehit" cennetlik olduğuna şahitlik edilen kişi demektir. Allah yolunda öldürülen müminlerin ruhunu Allah-u Teâlâ'ya yükseltmek için birçok melekler hazır olur ve onun Allah yolunda öldürüldüğüne şahitlikte bulunurlar.

Şehitlik, Allah-u Teâlâ'nın mümin kullarına bahşettiği en yüksek mertebelerden birisidir. Kur'an-ı kerim'de on beş yerde şehitler övülmekte, Âyet-i kerime'lerde Allah yolunda hayatlarını fedâ etmekten çekinmeyen muhterem şehitlerin yüksek mertebeleri, ilâhî lütuflara mazhar kılındıkları, ruhânî bir haz içinde ebedî bir hayat ile berhayat oldukları haber verilmektedir:

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanmayın." (Âl-i imrân: 169)

Bu hitâb-ı ilâhî her ne kadar Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e ise de, kıyamete kadar gelecek bütün müslümanlara şâmildir.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise:

"Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyin." (Bakara: 154)

Buyurularak onlara "Ölü" denilmesi yasaklanmıştır. Çünkü onlar Allah yolunda hayatlarını cömertçe fedâ ettiler. Onların diğer ölüler gibi olmadıkları apaçık bir gerçektir.

"Bilâkis onlar diridirler, Rabb'leri katında rızıklanmaktadırlar." (Âl-i imrân: 169)

Bu Âyet-i kerime onların ölü zannedilmemesi hususunda kati bir delildir.

"Onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz." (Bakara: 154)

Onlar fâni hayatı terk ederek ebedi bir hayata ermişlerdir. Kendilerine tahsis edilen yüksek makamlarda merzuk olmaktadır. Yerler, içerler, gezerler, dünyadaki hayatın kat kat fevkinde gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, akla hayale gelmedik bir hayat yaşarlar. Tasavvur buyurun ki Allah-u Teâlâ onlara nasıl bir hayat bahşetmiştir.

.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Uhud savaşında kardeşlerimiz şehit olunca Allah onların ruhlarını yeşil kuşların içine yerleştirdi. Onlar cennet nehirlerinden içerler, meyvelerinden yerler ve Arş'ın gölgesi altında asılı bulunan altın kandillere konarlar."

Onlar yiyecek ve içeceklerinin tadını, eğlenip dinlendikleri yerin güzelliğini görünce de: 'Kardeşlerimizin cihaddan uzak durmamaları ve savaştan yüz çevirmemeleri için, bizim cennette rızıklandırıldığımızı onlara kim bildirecek?' dediler."

Allah-u Teâlâ: 'Sizin arzunuzu onlara ben duyururum.' buyurdu. Bunun üzerine bu âyetler indi." (Müslim-Ebu Dâvud)

Hadis-i şerif mucibince her sığata bürünürler, istedikleri kılığa girip çıkarlar, her yeri gezerler, icabında makamdan makama uçarlar.

Buradaki insanlar onları göremezler, bilemezler. Çünkü onlar Âlem-i berzah'ta, Allah-u Teâlâ'nın lütf desteğindedirler. Âlem-i berzah'ın yanında dünya bir avuç kadardır. Orada perdeleri açıldığı için her tarafı görerek, bilerek hareket ederler. Dünya ile ahireti bir görürler, perde yok çünkü onlarda. Allah-u Teâlâ'nın bildirdiği her şeyden haberdardırlar. Buradaki insanlar bakan kördürler, onlar ise görüyorlar.

Bu gizli bir hayattır, bu hayata **"Hayat-ı hakiki"** de denilir. Dünyadaki hayata ise **"Hayat-ı hayâlî"** denilir.

Gizli hayatta hakiki hayat vardır.

Size o gerçek hayatın zevkini duyurmaya, dünyanın değersizliğini göstermeye çalışıyoruz. Çünkü herkes dünyaya sarılmış gidiyor.

.

Allah-u Teâlâ yine haber veriyor ki, şehitler hayatın diğer bir hususiyetine de nâil olmuşlardır:

"Allah'ın kendilerine verdiği ihsanlardan dolayı sevinç içindedirler." (Âl-i imrân: 170)

Onlara bağışlanan böyle bir kurbiyetten, böyle bir hayatta olmaktan, Rabb'lerinin kendilerini şehitlik gibi bir mertebeye muvaffak kılmasından dolayı sevinirler. Allah-u Teâlâ'nın rızâ-ı Bâri'sinin bulunduğu bir nimet ve rızıktan daha çok hangi şey onları sevindirebilirdi?

"Arkalarından henüz kendilerine katılmayan kimselere de hiçbir korku olmayacağını ve üzülmeyeceklerini müjdelemek isterler." (Âl-i imrân: 170)

Onlar diri oldukları gibi, dirilerle de beraberdirler. Kardeşlerinden alâkalarını kesmemişler, onlarla olan bağlarını koparmamışlardır.

Cihadda henüz canlarını vermemiş olan mücahid kardeşlerinin, şehit oldukları takdirde, ölümden sonra mazhar olacakları nimetler sebebiyle, hem kendileri adına hem de arkada bıraktıkları kardeşleri adına sevinirler. Çünkü ahirette kardeşlerinin herhangi bir korkuları olmayacaktır ve dünyadan ayrılımlarına da üzülmeyeceklerdir.

"Onlar Allah'tan olan nimet ve keremin; Allah'ın müminlerin ecrini zâyi etmeyeceği müjdesinin sevinci içindedirler." (Âl-i imrân: 171)

Allah-u Teâlâ sevinçle ilgili olan nimet ve lütfu hatırlatmak için onların sevinçlerini ikinci defa zikretmiştir.

Câbir bin Abdullah -radiyallahu anh- der ki:

"Bir defasında üzgün bir halde bulunurken Resulullah Aleyhisselâm'la karşılaştık.

Bana:

'Seni niye böyle üzgün görüyorum?' diye sordu.

'Babam Uhud'da şehit düştü. Geriye bakıma muhtaç bir ıyâl ve bir de borç bıraktı.' dedim.

Bunun üzerine:

'Allah'ın babana hazırladığı nimeti sana müjde edeyim mi?' buyurdu.

'Evet!' deyince devam etti:

'Allah hiç kimse ile yüz yüze konuşmuş değildir, daima perde gerisinden konuşur. Ancak babanı ihyâ etti ve perdesiz konuştu. 'Ey kulum! Ne dilersen benden iste vereyim!' dedi. Baban: 'Ey Rabb'im!' Beni dirilt, senin yolunda ikinci sefer bir daha öldürüleyim!' isteğinde bulundu. Allah-u Teâlâ: 'Fakat ben daha önce ölenlerin artık geri dönmeyeceklerine dair hüküm koymuştum.' buyurdu.

Bunun üzerine Âl-i imrân suresinin 169. Âyet-i kerime'si nâzil oldu." (Tirmizî: 3013)

Âyet-i kerime'ler Ashâb-ı kiram hakkında nâzil olmakla beraber, sebebin hususi oluşu hükmün umumi oluşuna mani olmadığı için; sözü edilen bütün bu ihsanlar, kıyamete kadar gelecek bütün şehitlere ve mücahidlere de şâmidir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Ashâb-ı kiram'ı şüphesiz ki bu hususta en büyük ve en canlı numunedirler.

•

Şehit kimdir? Müslüman olan, yalnız ve yalnız Allah için harbe giden, hiçbir gaye ve menfaat taşımayan, Kelimâtullah'ın yükselmesi ve din-i İslâm'ın yayılması için gayret eden; dinini, vatanını, namusunu korumak için, o niyetle ölenler şehittir. Başkalarına şehit denmez. Onlara şehit denilmesi insanların taktığı bir isimden ibarettir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Allah yolunda öldürülen şehittir." buyurmuşlardır. (Müslim)

İhlâs olmadan Allah-u Teâlâ'nın rızâsı gözetilmeden ne yapılırsa yapılsın ind-i ilâhîde makbul olmuyor. İhlâs ise ancak niyetle olur. Bütün amellerin özü ve esası niyettir. Allah-u Teâlâ'nın amellere bakması niyet sebebiyledir.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Ümmetimin şehidlerinin çoğu, başı yastıkta ölenlerdir. Savaş meydanında nice öldürülenler vardır ki, onların niyetini ancak Allah bilir." (Ahmed bin Hanbel)

•

Şehitlerin Allah katında kazanmış oldukları mertebe, Resulullah Aleyhisselâm tarafından muhtelif Hadis-i şerif'lerde belirtilmiştir.

Enes bin Mâlik -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Şehitten başka cennete giren hiçbir kimse yoktur ki, dünyaya dönmeyi ve yeryüzündeki her şeyin kendisinin olmasını dilesin. Şehit ise gördüğü ikramdan dolayı dönmeyi ve on kere öldürülmeyi temenni eder." (Müslim: 1877)

Bu Hadis-i şerif, şehitliğin faziletini gösteren delillerin en büyüğüdür.

Bazı rivayetlerde belirtildiği üzere Allah-u Teâlâ: **"Bir arzun var mı?"** diye sorar. Şehitler hiçbir arzularının olmadığını, sadece yeryüzüne dönerek Allah yolunda tekrar şehit olmayı temenni ettiklerini belirtirler.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir başka Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Müslümanın aldığı her yara Allah yolundadır. Sonra kıyamet gününde bu yara, vurulduğu günkü kılığında olacak, kan fışkıracaktır. Renk kan rengi, koku misk kokusudur." (Müslim: 1876)

Şehitin misk gibi güzel kokusu, onun fazilet ve şerefini mahşer halkına duyurmak için yayılacaktır. Kanının ve cenazesinin yıkanmaması da bundandır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu mertebeyi her vesile ile beyan etmiş ve ümmet-i muhteremesini daima teşvik etmiştir.

Bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

"Muhammed'in nefsinin kudret elinde bulunduran Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda savaşmış öldürülmeyi, sonra tekrar savaşmış öldürülmeyi, sonra tekrar savaşmış öldürülmeyi ne kadar isterdim." (Buhârî - Müslim: 1876)

Aslında savaşa ölmek için değil, düşman öldürmek, saldırı ve azgınlığı durdurmak için gidilir. Ölümden korkmaya gerek yoktur. Çünkü bu, Allah-u Teâlâ'nın değişmeyen kanunudur.

.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Şehite, dökülen ilk kanı esnasında altı haslet verilir: Günahları bağışlanır. Cennetteki makamını görür. Cennet hurisiyle evlendirilir. (Kıyametin) büyük korkusuna karşı teminat verilir. Kabir azabından emin kılınır. İman elbisesi ile ziynetlendirilir." (Buhârî)

Şehitlik öyle büyük bir lütuftur ki, cennetin bütün yollarını açar ve hurilerin istikbale çıkmasını sağlar. Rahmet meleklerinin refakatine sebep olur. Şehidin ruhunu yetmiş bin melek elleri üzerinde yükseltir.

Ruhları bedenleri ile devamlı irtibat halindedir. Bu bakımdan birçok şehitlerin bedenleri çürümez. Yalnız kendileriyle meşgul değil, aynı zamanda dünyadaki müminlerle de yakından ilgilidirler. Şehit düşecek olanları müjdelemekte ve hiçbir korku ve üzüntü görmeyeceklerini haber vermektedirler.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İhlâs Sûre-i Şerif'i (21)

İHLÂS SÛRE-İ ŞERİF'İNİN BÂTİNÎ MANÂSİ (16)

Mart 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 29

**"İçinizde...
Görmüyor musunuz?" (Zâriyât: 21) (2)**

Fakir der ki:

"Siz Allah-u Teâlâ'nın tuttuğu şeyi görürsünüz, Elhamdülillâh biz tutanı görürüz. Yaratan'ı gördüğüm için, bu yaratılanların bir perdeden ibaret olduğunu görüyorum."

Bu beyanlar duyanlar içindir, işitenler için değil. Kime ne duyurdu ise o anlar. İyi bilin ki, bunların hepsi Allah-u Teâlâ'nın göstermesiyle, bildirmesiyle, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in nur ışığı ile görerek ve bilerek söyleniyor.

Sakin bu ilme dalmayın. İliminiz ve aklınız yetmez. Yetmediğine göre inkâr yollarına kalkışmayın. Evliyâullah'ın beyanlarını inceleyin, onlara itimat edin ve kurtulun. Bütün delilleri önünüze sürüyorum, oku ve geç, anlamaya kalkışma.

Bu sırlar niçin anlaşılıyor?

Bu hususta bir Âyet-i kerime arz edelim:

"Yedi kat göğü ve yerden bir o kadarını yaratan Allah'tır. Allah'ın fermanı bunların arasından iner ki, böylece Allah'ın her şeye kâdir olduğunu ve her şeyi ilmiyle kuşattığını bilirsiniz." (Talâk: 12)

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri buyururlar ki:

"Eğer bu Âyet-i kerime'nin size tefsirini yapacak olsam, beni mutlaka taş yağmuruna tutarsınız."

Size bu anlatılanlar sanmayın ki bilinmiyor. Allah-u Teâlâ fakire öyle bir üslup vermiş ki, İbn-i Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri'nin buyurduğu mevzuları açıyoruz da kimse farkında değil. Âyet-i kerime ve Hadis-i şerifleri yerleştirdiğimiz için, o söylediğimiz söz kayboluyor.

Kişi Âyet-i kerime ve Hadis-i şerifi görüyor, o mevzuyu unutuyor. Sizin anlayacağınız şekilde açıldığı için şaşkınlık yapmıyor. Yoksa kapalı tuttuğumuz yerler çok azdır.

Her Şeyi Kuşatan O'dur:

Zerreden küreye kadar her şey her şeyi kuşatmıştır. Kimini zar ile kuşatmış, kimini deri ile, kimini kabuk ile...

Yani Allah-u Teâlâ her zerreyi bir şey ile çevirmiştir. Yer de böyledir, gök de böyledir. Arşurahman ile de her şeyi kuşattırıştır. Allah-u Teâlâ ise her şeyi kuşatmıştır, bütün âlemleri çepeçevre çevirmiştir.

İşte bunun ispatı:

"Allah her şeyi çepeçevre kuşatandır." (Nisâ: 126)

Çünkü Allah-u Teâlâ her şeyi çepeçevre kuşattığından nereye baksan yalnız O'nu göreceksin.

Herkes O'nu bu mülkün içinde, mekânların içinde arıyor. Halbuki bütün mekânlar O'nda mekândır, O'nun mekânı yoktur.

İyi bil ki O'nu gören, O'ndan gören, bütün âlemlerin bir kabuk, bir perde, bir maskeden ibaret olduğunu görür ve bilir...

HAZRET-İ MUHAMMED **Aleyhisselâm**

-Hicretin Yedinci Yılı-

Hükümdarları İslâm'a Dâvet (2)

Mart 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 30-31

İran Hükümdarı'na Gönderilen Mektup:

İran'ın merkezi Medâyin şehri idi. İran hükümdarlarını İslâm'a dâvet için Resulullah Aleyhisselâm mektubunu üstün bir temsil kabiliyetine sahip olan Abdullah bin Huzâfe -radiyallahu anh-in başkanlığındaki bir heyetle gönderdi. Abdullah bin Huzâfe -radiyallahu anh- mektubu Medâyin'de Kısra'ya bizzat verdi. Besmele ile başlanan mektupta Resulullah Aleyhisselâm:

"Allah'ın Resul'ü Muhammed'den İran'ın ulusu Kısra'ya.

Doğru yolda gidenlere, Allah'a ve Peygamber'ine iman edenlere, Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in de Allah'ın kulu ve elçisi bulunduğuna şehâdet edenlere selâm olsun. Seni Allah'ın dinine dâvet ederim. Hayatta olanları korkutarak menetmek için bütün insanlara gönderilen Allah'ın peygamberiyim. Ey Kısra! Müslüman ol ki kurtuluş ve saâdeti bulasın. Eğer kabul etmezsen, mecûsî kavminin günahı hep senin boynuna olsun." buyurmuştu.

Mektupta Resulullah Aleyhisselâm'ın adı Kısra'nın adından önce yazılmıştı. İran hükümdarlarına gönderilen mektuplarda, kısraların isimleriyle başlanması bir âdetti, Kısra Hüsrev Perviz buna çok kızdı. Resulullah Aleyhisselâm'ın mektubu okunduğu zaman dayanamadı ve hiddetle mektubu parça parça etti. İran'ın Yemen valisi Bâzân'a da haber yollayıp: *"Hicaz'da peygamberlik dâvâsında bulunan adamı veya başını hemen bana gönder!"* diye emir verdi. Bu suretle Bizans imparatoru'na karşı uğradığı mağlubiyetin acısını çıkarmak istiyordu.

Vali Medine'ye iki memur gönderdi. Bunlar Kısra'nın emrini yerine getireceklerdi. Halbuki Kısra tam o sırada oğlu Şireveyh tarafından sarayında öldürülmüştü.

Resulullah Aleyhisselâm, Hüsrev Perviz'in öldürüldüğünü vahiy yoluyla öğrendi ve Yemen'den gelenlere haber verdi. Müslümanlığı kabul ettiği takdirde Bâzân'ın Yemen'de yerinde bırakılacağını ilâve etti. İran'dan da Yemen'e Hüsrev'in ölüm haberi gelmişti. Esasen İran'ın Bizans'a yenildiğini, Kureyş'in Resulullah Aleyhisselâm'la barış yoluna girdiğini Yemen biliyordu. Bu sebepten, Bâzân hemen müslümanlığı kabul etti, Yemen'de Resulullah Aleyhisselâm'ın ilk valisi olarak kalmış oldu.

Habeş Hükümdarı'na Gönderilen Mektup:

Habeş hükümdarı'na Resulullah Aleyhisselâm'ın mektubunu ve bazı hediyeleri, eskiden beri elçilik hizmetleriyle tanınan Amr bin Ümeyye -radiyallahu anh- götürmüştü. Elçiyi en iyi karşılayan Habeş hükümdârı Necâşi oldu.

Resulullah Aleyhisselâm Necâşi'ye yazdığı mektubunda:

"Allah'ın elçisi Muhammed'den Habeş meliki Necâşi'ye.

Allah'a hamdedirim. O'ndan başka hakiki mâbud yoktur. Ben şehâdet ederim ki Meryem'in oğlu İsa, Allah'ın rûhu ve kelimesidir. Seni ve maiyyetini İslâm'a dâvet ediyorum. Allah birdir, şeriki yoktur. Allah'tan gelen şeylere inanınız. Ben Allah'ın elçisiyim. Size tebliğ ettim ve nasihat eyledim, nasihatimi kabul ediniz. Hidayete tâbi olanlara selâm olsun." buyurmuştu.

Mektup okunduğu zaman Necâşi'nin yanında Hazret-i Ali -radiyallahu anh-ın ağabeyi Hazret-i Câfer -radiyallahu anh- vardı. Habeş hükümdarı müslümanlığı kabul etti.

Ebu Musa -radiyallahu anh- der ki:

"Habeşistan kralı Necâşî merhumu işittim, demişti ki:

'Ben şehâdet ederim ki Muhammed Allah'ın resul'üdür. O İsa Aleyhisselâm'ın, geleceğini müjdelediği zâttır. Eğer ben, şu saltanatın başında olmasaydım ve üzerimde insanlarla ilgili yük bulunmasaydı onun ayakxabılarını taşımak üzere yanına giderdim.'" (Ebu Dâvud)

Necâşi, Resulullah Aleyhisselâm'ın isteği üzerine Habeşistan'da bulunan Mekke'li muhâcirlerin son kafilesini de iki gemiye bindirerek gönderdi. Kafilenin başında Hazret-i Câfer -radiyallahu anh- vardı. Muhâcirler'in Medine-i münevvere'ye dönüşleri, Hayber'in fetholunması zamanına rastladığı için Resulullah Aleyhisselâm bu iki hâdiseden son derece sevinç duymuştu.

Mısır Hükümdarı'na Gönderilen Mektup:

Mısır'a elçi olarak gönderilen Hâtıb bin Ebî Belteâ -radiyallahu anh- mektubu İskenderiye'de Mukavkis'a verdi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz mektubunda:

"Esirgeyip bağışlayan Allah adıyla. Allah'ın kulu ve Resul'ü Muhammed'den Kibt kavmi'nin büyüğü Mukavkıs'a. Seni İslâm'a dâvet ediyorum. Müslüman olursan selâmet bulursun. Allah sana iki kat mükâfat verir. Bu dâveti kabul etmezsen, bütün Kıbtlar'ın günahı sana yüklenecektir." buyurmuş ve Bizans'ın mektubuna konulan Âyet-i kerime bu mektuba da ilâve edilmişti.

Mukavkıs müslümanlığı kabul etmedi. Fakat İran Kısra'sı gibi Resulullah Aleyhisselâm'ın mektubunu yırtacak derecede çirkin harekette de bulunmadı. Hattâ İmparator Herakliyüs'den bile daha iyi davrandı. *"Bugün için bizim bir dinimiz var. Biz bu dinimizi bundan daha hayırlı bir din olmadıkça bırakmayız."* dedi. Elçi Hâtıb -radiyallahu anh-'ı saygı ile karşıladıktan başka Resulullah Aleyhisselâm için kıymetli hediyeler gönderdi. Bu hediyeler arasında, o devrin geleneğine göre iki câriye ile bir de binek hayvanı vardı. Aynı zamanda da Resulullah Aleyhisselâm'a cevap olarak gönderdiği mektubunda:

"Besmeleden sonra, Abdullah'ın oğlu Muhammed'e, Kibt kavmi'nin büyüğü Mukavkıs'dan. Sana selâm olsun! Mektubunu okudum. Dâvetini anladım. Bir peygamber daha kaldığını biliyordum. Fakat onun Şam'dan çıkacağını zannediyordum. Elçine ikram ettim. Sana Kıbtlar arasında yüksek mevkisi bulunan iki kız ile bir elbise, bir de ester gönderiyorum." demiştir.

Yemâme Hükümdarı'na Gönderilen Mektup:

Arap beyliklerinden Yemâme hâkimi Hevze bin Ali hıristiyandı. Resulullah Aleyhisselâm'ın mektubunu, elçisi Salîf bin Amr -radiyallahu anh-'ın elinden aldı. Resulullah Aleyhisselâm bu mektubunda:

"Allah'ın adı ile. Allah'ın Resul'ü Muhammed'den Ali oğlu Hevze'ye. Selâm doğru yolda gidenlere. Bil ki dinim yakında mâmur memleketlere yayılacaktır. İslâm'a gel ki kurtulasın, memleketini de elinde tutasın." buyurmuştur.

Yemâme hâkimi Resulullah Aleyhisselâm'a:

"Beni veliaht gösterirsen, hükümetinden bana bir hisse ayırırsan, ben de müslüman olur, sana yardıma koşarım! Aksi takdirde seninle savaşıyorum!" diyecek kadar cür'et gösterdi.

Fakat Resulullah Aleyhisselâm:

"Elimde bir karış yer olsa, sana ondan bile bir şey veremem." cevabını verdi. Kendisine bedduâ etti. Yemâme hâkimi de çok yaşamadan öldü.

Gassan Hükümdarı'na Gönderilen Mektup:

Suriye'de Gassânî Arapları'nın başkanı Hâris'e elçi olarak Şuca' bin Vehb -radiyallahu anh- gitti, mektubu verdi. Resulullah Aleyhisselâm bu mektupta da:

"Allah'ın adı ile. Allah'ın Resul'ü Muhammed'den Ebu Şimr oğlu Hâris'e.

Kurtuluş doğru yolu bulanlara. Seni Allah'ın birliğine inanmaya dâvet ediyorum. O'nun şeriki yoktur. Dâvetimi kabul edersen memleketin yine senin elinde kalacaktır." buyuruyordu.

Hâris Bizans'ın bir valisi idi. Mektubu okuyunca hiddetle yere attı. *"Ben şimdi onun üzerine geliyorum!"* dedi. Elçiye de fena muamelede bulundu. Müslümanlara karşı harekete geçebilmek için askeri hazırlıklara kalktı. Hatta Bizans imparatoru'ndan izin bile istedi.

İşte bu sebepten Resulullah Aleyhisselâm, Medine'nin kuzey tarafı olan Suriye'ye karşı daima ihtiyatlı bulunuyordu. Mûte ve Tebük seferleri bundan ileri geldi.

Hâris, Mekke'nin fethi sırasında öldü. Bir müddet sonra da İslâm orduları Gassan diyarını zaptederek Gassan idaresine son verdiler.

.

Resulullah Aleyhisselâm'ın bu uygulaması gösteriyor ki, müslümanlar hangi vâsıta ve imkânla olursa olsun, dünyanın her köşesinde İslâm dâvetini yaymak mecburiyetindedirler.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (65)

Mart 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 32-33

Kardeşliğin Özü:

Gerçek manada kardeşlik Allah-u Teâlâ ve Resulullah Aleyhisselâm'da birleşmektir. Hazret-i Allah ve Resul'ünde birleştikten sonra Hazret-i Kur'an'a uyduktan sonra gaye, maksat ve menfaat olmazsa, sevgi husule gelirse, işte kardeşliğin özü oradadır. Ötekilerin kardeşliği sözdedir. Bu kardeşlik özdedir. Çünkü Hakk'ta birleşiyor, halkta değil.

Gaye, maksat, menfaat, rütbe, gösteriş kalkıyor, rızâ kalıyor. Allah-u Teâlâ'nın rızâsını celbetmek için yegâne vesile de bu kardeşlik. Gaye, maksat, menfaat olmadan; Allah için sevmek ve Allah için sevmemek.

Hakk yolunda sevişirsek ne olur?

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Kişi sevdiği ile haşrolunur." (K. Hafâ)

Bu bir mümin için kâfidir. Niçin seviyordu? Allah için seviyordu. Kendi kardeşiyle haşrolunacak. Demek ki burada tezahür eden sevgi, huzur oraya intikal ettiği zaman; orası daha geniştir. Çünkü burada birçok dünyevi meşakkatler, sıkıntılar, mevzuatlar var, ama orada hiçbir şey yok fakat her şey var.

Bizi davetine alınca; huzuruna, saadetine, selâmetine alıyor, meşakkatleri kaldırıyor, kardeşliği gerçekleştiriyor ve kulunu saadet, selâmet içine alıyor. Bu ne kadar güzel bir şey.

Allah'ım bizi dünyada da, ahirette de gerçek kardeşliği, İslâm kardeşliğini yaşattığı kullardan eylesin.

Allah'ım Zât'ına has bir kul, Habib'ine ümmet etsin. Rızâ yolunda çalışmayı bize nasip etsin.

Çünkü dikkat ederseniz Resulullah Aleyhisselâm nasıl çalıştı? O çalışmaya bakıyorum ve utanıyorum. Çünkü her tarafını zülûmat karı örtmüştü. O tek başına bütün gücüyle Hazret-i Allah'a sığındı, her güçlüğe rağmen o zülûmatı dağıtmaya çalıştı, ama şimdi Cenâb-ı Hakk, zülmânâtı dağıtmak için bu lütfu bahşetmiş.

Bir insan, bir insanı hakikaten Allah için severse, onunla olmak isterse, onun hayatını yaşamak isterse, bu Hadis-i şerif'in sırrına mazhar olur. Yoksa; *"Ben sevdim!"* demekle olmuyor.

Allah için muhabbet edecek, onu her şeyiyle benimseyecek, bu şekilde bu muhabbet ahirete intikal eder.

Çok ince bir nokta var. Ahirette kurtulmak için; *"Ben seni seviyordum!"* denir, amma senin gönlün başka yerdeydi, kabul etmezler. **"Sevdiğinle ol!"** derler. Emir budur, orada bırakırlar.

Ancak şefaât izni verirlerse, dilerse şefaât eder yoksa herkes sevgisi ile beraber gider. Kimi, niçin seviyorsa? Yarın kimse iddia edemez ki; *"Ben sana bağlıydım, seni seviyordum!"* Hayır! Niyetini Hazret-i Allah bildiği için **"Kimi seviyordusun onun peşine git!"** denir.

Gönüle Girenler:

Herkesi seviyorum amma bazı insanı çok seviyorum. Yoksa hamdolsun her ihvanı seviyoruz fakat bazı ihvan sokulmuş, gönüle sokulmuş.

Bu o kadar gizli bir şeydir ki, Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcûdat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Allah bir kula hayır murad ettiği zaman, onun kalbinin kilidini açar. Onun kalbinde yakîn ve sîdk hasıl eder. Onun kalbinin içine girenleri koruyan bir muhafaza kabı kılar ve o kimsenin

kalbini selim, lisanını sâdık, ahlâkını müstakim, kulağını işitici ve gözünü de görücü kılar."
(Râmûz El-Ehâdîs)

Hadis-i şerif'te geçen; **"Onun kalbinin içine girenleri koruyan bir muhafaza kabı kılar"** oraya giren kurtulur.

Allah'ım cümlemizi kurtarsın.

Rızâ İçin...

Evet birçok çalışan zümreler var, görünüşte herkes çalışıyor amma kabuğunda.

Kimisi koltuk için, kimisi cep için, kimisi mevki için çalışıyor. Rızâ çalışanlara kaldı.

Rızâ yoluna girmeyi nefis, şeytan istemiyor. Amma diğer yollara akıntı var. Rızâ'ya yanaşan yok amma gayri yollara yanaşan çok!

Rızâ yolunda olanlar kabukta değil. Bunlar biiznillâh-i Teâlâ, Hazret-i Allah'ın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın yolu üzerinde bulunuyor.

Kimseye Kapılmayın!

Kimseye kapılmayın, kimsenin haline uymayın. Kendi iç durumumuz üzerine gideriz. Fakat insan kendisini görmüyor, âlemin hesabını görüyor. Cenâb-ı Hakk seni kendi hesabından hesaba çekecek, âlemin hesabından seni hesaba çekmeyecek.

Aşevi'nin Hikmeti:

Aşevi'nin, bu hizmetin mahiyeti şudur:

Bir insan hakikaten Allah rızâsı için bir fakiri doyurup da içirmeye kalkarsa Allah-u Teâlâ onun ömrünü uzatır. Kötü ölmesinden muhafaza eder, imanla ölmesine vesile olur.

O kadar mühimdir ki; hem ömrünü Cenâb-ı Hakk uzatıyor, hem de imanla ölmesine vesile kılıyor.

O bir fakire çorba içirmek yok mu? Cenâb-ı Hakk'ın çok hoşuna gidiyor. Bu fakirleri doyurun ki ben doayım!

Umre'ye gitmek çok güzeldir. Amma aç kalan, susuz kalan bir boğaza ekmek vermek, su vermek Umre'den çok daha hayırlıdır.

Zâlimin Zulmü Varsa Mazlumun Allah'ı Var.

Bir süvari bir gün garip bir kişiye keyif için bir kamçı atar. Garip adam hiç sesini çıkarmaz. O süvari giderken ayağı kayar ve kasapların çengeline boynundan takılır ve orada asılı kalır.

Büyük bir zât oradan geçerken o garibe der ki; **"Bir kelime söyleseydin, onun başına bu gelmezdi. Senin sükûtun onu bu hale getirdi. Allah-u Teâlâ'nın gadabına vesile oldu."**

Onun için sükût karşı tarafın helâkına vesile olur. Zâlimin zulmü varsa mazlumun Allah'ı var.

Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Sükût eden kurtulmuştur." (Tirmizî)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (188)

Kaygusuz Abdâl -kuddise sirruh-

Mart 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 34-35

HAYATI ve ESERLERİ

On dördüncü asrın ikinci çeyreğinde, bazı tespitlere göre 742/1341'de doğduğu söylenen Kaygusuz Abdâl -kuddise sırruh- Hazretleri'nin hayatı hakkında fazla bir şey bilinmemektedir. Bu hususta elde edilebilen mevcut bilgiler, vefâtından sonra yazılmış olan *Menâkıb-nâme*'sinde yer alan bazı menkıbeler ve kısa risâlelerinde verdiği bazı işaretlerden ibarettir. Babasının adının Hüseyin bin Mahmud, dedesinin adının Alâeddîn bin Yusuf olduğu rivâyet edilir.

Menâkıb'da nakledilen bilgilere göre: Alâiyye (Alanya) sancağı beyinin oğlu olan Kaygusuz Abdâl'ın asıl adı Gaybî idi. Kuvvetli bir bedene sahip olup, ata binme, kılıç kullanma ve ok atmada eşsiz bir mahârete sahip olan Gaybî, bir gün av sırasında bir geyiğe ok atar ve geyik kaçarak Abdâl Mûsâ'nın Elmalı'daki dergâhına kadar gelir. Geyiği takip eden Gaybî, onun dergâha girdiğini görünce peşinden yürüyüp girer; ancak burada geyiği göremez, dervişler onu Abdâl Mûsâ'ya iletirler. Abdâl Mûsâ kendisine geyiği soran Gaybî'ye: "**Attığın oku tanır mısın?**" diye sorar. O: "**Elbette!**" deyince kolunu kaldırır ve okunun hakikatte Abdâl Mûsâ'ya saplanmış olduğunu, başına gelen her şeyin Allah'ın izniyle, kendisine dergâhın yolunu göstermek için meydana geldiğini anlar. O an Abdâl Mûsâ'nın kapısında bende olmaya karar verir. Ancak olup bitenleri duyan babası Teke beyi ile birlikte Abdâl Mûsâ'nın üzerine yürür, fakat Abdâl Mûsâ gösterdiği olağanüstü kerâmetlerle onları mağlûp eder, hatta Teke beyini öldürür. Babası ister istemez duruma râzı olur ve Abdâl, Gaybî'ye orada "**Kaygusuz**" unvanını verir.

Abdâl Mûsâ'nın dergâhında 40 yıl hizmet eden Kaygusuz, 791/1389'da şeyhinin tâyin ettiği 40 kişiyle birlikte Mısır'a gönderilir. Mısır Sultânı burada ona çok iltifat gösterir ve Nil Nehri kenarında, adına "**Kasrû'l-Ayn**" adında bir dergâh inşâ ettirir. Daha sonra 796/1394'te Hacc'a gider ve dönüşte Şam'dan Kerbelâ'ya kadar pek çok önemli beldeyi ziyaret ettikten sonra Bağdat'a gelir. Ardından Medâin-Nusaybin arasındaki yolu takip ederek, 799/1397'de tekrar Kahire'ye, asitânesine döner. Uzun yıllar irşad faaliyetlerini sürdürdükten sonra, 848/1444 yılında vefât ederek, vasiyeti üzerine Mukattam Dağı eteğindeki mağaraların yer aldığı bölgeye defnedilir.

Elmalı'ya bağlı olan Tekke köyünde bulunan Kaygusuz Abdâl türbesinin, onun mezarı olmasından ziyâde makamı olması ihtimal dahilindedir. Bununla birlikte, şiirlerinde Sultan II. Murad, Gâzî İshak Bey ve "İbn Fenâî" adıyla andığı Molla Fenârî'nin adlarının geçmesi, onun Anadolu'da uzun bir süre kaldığının ve Osmanlılar'la yakın ilişkiler içerisinde bulunduğunun açık delilleridir. Yine şiirlerinde Edirne, Sofya, Manastır ve Filibe gibi şehirlerinin adlarının geçmesi, onun Anadolu'dan sonra Rumeli'ye geçmiş olduğunu ve burada da irşadla meşgul olduğunu göstermektedir.

Eski Anadolu Türkçesiyle manzum ve mensur çok sayıda tasavvufî eserler kaleme almış olan Hazret, şeyhi Abdâl Mûsâ ile birlikte Kalenderîler ve Urum Abdâlları zümresinden sayılmış olup, aslen Alanya'lı olması nedeniyle şiirlerinde kimi zaman "*Alâî*" mahlâsını kullanmıştır. *Delîl-i Büdelâ* ve *Defter-i Âşık ve Siyer-i Sâdık*, *Kitâb-ı Miğlâte*, *Vücûd-nâme*, *Risâle-i Dil-güşâ*, *Sarây-nâme*, *Dîvân*, *Gülistân* ve bazı mecmûaların arasına kaydedilmiş olan kısa *Mesnevî*'leri, onun günümüze ulaşmış olan bu eserlerinden bazılarıdır. Ayrıca günümüze tek nüshası ulaşmış isimsiz bir *Risâle* de, üslûp benzerliği nedeniyle onun eserlerinden sayılmıştır.

"HÂTEMÜ'L-EVLİYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI

Kaygusuz Abdâl -kuddise sırruh- Hazretleri *Delîl-i Büdelâ* adlı mensur risâlesinde "**Harâbât ehli**" diye adlandırdığı Ehlullâh'ın vasıflarından söz ederek; bunlardan birinin âhir zamanda sûret bakımından gizli bir halde, Resulullah Aleyhisselâm'ın şeriatı üzere zuhur ederek hakikati âşikâr kılacağını, imanın ve İslâm'ın, ilâhi hükümlerle cennetin ve cehennemnin hakikatini açığa çıkarıp, o devirde onun aracılığıyla Allah'ın varlığının vasıtasız olarak görünür olacağını haber vermiştir:

"Harâbât ehli onlardır ki;

"Mûtû kable en temûtû, ve hâsibû kable en tehâsibû" = "Ölmezden evvel ölenler, hesâba çekilmezden evvel hesâba çekilenler" sırrına erişmişlerdir ve içi Maşûk, dışı âşık olanlardır. Yokluk şarabını içip, ölmezden evvel sorguyu, hesabı verenlerdir; onlar havf ve recâdan kurtulup, hayır ve şerden geçmişlerdir. O içtiği şarâbı içmesinde ne dudak var, ne câm (kadeh)! Ne nâmûs var, ne nâm!

Bu mey o meydîr ki; felekler bu meyden mest ü şeydâdır.

Bu mey o meydîr ki; zemîn ü âsmân (yer ve gökler) cüst ü cûdadır.

Bu mey o meydîr ki; hûr u gılmân şetârettedir.

Bu mey o meydîr ki; ^[8b] yaratılmışın biri içti âkil oldu, biri içti âşık oldu, biri dahi içti sâdik oldu; birisi içti; himmet denizi gibi ağzını açıp, yeri-göğü, kara ve denizi, mescid ve meyhâneyi ve cümle varlığı bir lokma gibi edip yuttu; sanki boğazından bir nesne geçmedi!..

Bu kez sûret kapısını kapadı; rind ve lâûbâlî olup, yâni kayıtlanmayı ortadan götürüp, mürîd ve şeyhlikden geçti ve o tuzakları vurup ölçtü; ikrâr ve inkârdan, küfür ve imandan vazgeçti. Varlık ve yokluktan ve dünya lezzetinden fânî oldu; ferâgat âlemine kadem bastı. Dahi onun gönlünde ne öğünmek, ne dâvâ, ne nûr ne kerâmet kaldı ve ne aklında tesbîh ve ne seccâde ve ne asâ kaldı. Cümle varlıktan geçip, hepsini bu dediğimiz meye rehin verdi ve bu hükme yerleştirildi. Bildiği sözlerden dilini tuttu; dâim tek ve tenhâ olup bu halka karışmaz oldu.

Onlar, zâhidler gibi has bir elbiseye sâhip değildir! Onlar, nefislerini müslüman etmişlerdir.

O, felekleri sağ elinin içinde, melekleri sol elinin içinde tutar. Yerde ve gökde Allah'ın emâneti onundur.

Karada ve yaşda (denizde) Hızır gibi Hakk'ın kullarına (himmeti) hazırdır.

Hakk'ın emriyle, kaygı (huzursuzluk) da, şâdlık (mutluluk) da onun hükmündedir.

[9a]Hakk Teâlâ onu cümle yaratılmışa her cihetten vesile etmiştir. Cümle mahlûkâtın rızkı onun elinden erişir.

Dünya yüzünde ne kadar ki velîler varsa onun eli altındadır.

Ve onun başında Tâc-ı Rahmânî (Rahmân'ın Tâci) vardır.

Onun sâf, tertemiz sînesinde (gönlünde), evveliklerin ve sonrakilerin ilimleri saklı durur.

İki dünya, onun önünde zerre gibidir. Cihânın mal ve hazineleri, ona çöplük gibidir.

Aslâ hiç nesneye onun ihtiyâcı yoktur, cümle yaratılmış ona muhtaçtır; kul (köle) gibi her birini bir işe salmıştır.

Kendisi şöyle tek ve tenhâ, sâkin ve üzgün halk içinde gezer; bir gün aç, bir gün tok olup, ne açlıktan ona bir zarar, ne tokluktan bir fayda yoktur. Zira onun içi ve dışı Hakk nûruyla dolup aydınlanmıştır.

Gerçi sûrette ve sıfatta insan gibidir, lâkin kimse onu sûretinden bilemez. Onun içindir ki bu halkın ekserisi ona uymaz. Zira o dahi sûrette ve sıfatta halka benzer. Yemekte ve içmekte, söyleyip, durup-oturmakta ve halk ile beraber gezmektedir.

Onu, kimse bu akıl ile bilemez.

Hevâ ve hevesi galip olanlar onu bilemez ve bulamaz! Meğer Hakk Teâlâ kerem ve lütfundan bir kuluna bildire... Nice kimsenin [9b]eli onun ayağı tozuna ermez; ki, gözüne cevher eyleye!..

Ammâ devr-i âhirde (âhir zamanda) bu Sâhib-i zamân (cihânın velisi) zuhur edip, yine Peygamber'imizin şeriatı üzere ola. Ammâ sûreti gizli olup, hakikat âşikâr ola.

İmanın ve İslâm'ın hakikati ve namaz ve orucun hakikati, Hacc'ın hakikati ve zekâtın hakikati, sıratın ve mizânın hakikati, cennet ve cehennem hakikati âşikâr ola.

O vakit, Hakk Teâlâ Hazretleri vasıtasız âşikâr ola..." (Delîl-i Büdelâ, İBB Yazmalar Ktp., Genel, nr.: K.0167, vr. 8^a-9^b)

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [| Diğer Sayılar](#) | [| Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (121)

DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh- (1)

Mart 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 36-37

Hâtemü'l-Evliyâ, Hakikatte Hâtemü'l-Enbiyâ'dan Başka Bir Şey Değildir:

Dâvud el-Kayserî -kuddise sırruh- Hazretleri "**el-Matlâu alâ Husûsu'l-Kilem**" adlı eserinin mukaddimesinde nübüvvet ve velâyet mevzularını ele alırken, Hâtemü'l-evliyâ'nın Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'la bittiği ve onun velâyetiyle tahakkuk ettiği noktaya işaret ederek şöyle buyurmuştur:

"Haber verme bakımından nübüvvet bitmişse de, velâyet ve tasarruf bakımından devam etmektedir. Çünkü Muhammed Aleyhisselâm'dan sonra gelen veliler O'nun tasarrufunu taşımaktadırlar.

Muhammed Aleyhisselâm, onlar vasıtasıyla halk içinde tasarruf etmektedir.

Nasıl ki nübüvvet, hariçte peygamberlerden müteşekkil bir daire meydana getiriyor ve bu daire Muhammed Aleyhisselâm ile tamamlanıyorsa, velâyet de hariçte velilerden meydana gelen bir daire teşekkül eder ve bu daire, 'Son veli' ile tamamlanır.

Hâtemü'l-evliyâ, hakikatte Hâtemü'l-enbiyâ'dan başka bir şey değildir. Yani Hâtemü'l-evliyâ, velâyet suretiyle çeşitli vücudlar aracılığı ile tasarrufuna devam etmiş ve onun nübüvveti, nasıl ki Muhammed Aleyhisselâm suretinde tamamlanmışsa, velâyeti de Son veli'de tamamlanacaktır.

Peygamber Aleyhisselâm'a nispetle diğer peygamberlerle veliler birdir. Çünkü hepsi de O'nun nübüvveti ve velâyeti dairesinin birer noktası, birer mazharıdır. Asıl dairenin hakikati kendisi, yani Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-in hakikatidir. Bundan dolayı o;

'Ümmetimin âlimleri İsrâiloğulları peygamberleri gibidirler.' demiştir. (K.Hafâ)" (el-Matlâu Husûsu'l-Kelîm ve Meânî alâ Fusûsu'l-Hikem. "Hatmü'l-evliyâ" kitabı; s. 490-491'den naklen.)

Bu zâtların beyanlarına şaşmayın. Bunlar ya Âyet-i kerime'ye ya Hadis-i şerîfe, ya da ilhama dayanır. İşte Hadis-i şerif.

Gelen zamanın mürşid-i kâmilleri, kutuplar buraya vâristir, İsrâiloğulları peygamberlerinin vazifesini görür. Ve fakat Hâtem-i veli daha evvel yaratıldığı için onlardan hâriçtir. Bu umûmî o hususî. Onu Allah-u Teâlâ desteklediği için onun vazifesi ayrıdır. Aynı zamanda ona ulü'l-azm peygamberlerin vazifesi gördürülür. Onun ilmüne de işine de akıl ermez. Niçin? Bizzat Allah tarafından idare edildiği için.

.

Dâvud el-Kayserî -kuddise sırruh- Hazretleri kutuplar vasıtasıyla devam eden hilâfetin, dünyanın sonu gelince Hâtemü'l-velâye ile son bulacağını ifade ederek şöyle buyurmuştur:

"Bil ki, ilâhî hilâfet dünyada onu yerine getirecek olan kimseden uzak olmaz. Çünkü dünyanın bir sonu vardır, onun içindeki her şeyin de bir sonu vardır. Onun sonunda, artık ilâhî hilâfetin bir kimsede toplanması lâzım gelecektir.

Nübüvvet'in has bir şekilde sona ermesinden sonra -ki bu şeriattır-; velilerden olan kâmiller ve kutuplarla bir hilâfet oluşur ve o da 'Hâtemü'l-velâye'de son bulur.

Velâyet mutlak ve kayıtlı olmak üzere iki kısımdır. Mutlak velâyetin mânâsı; kayıtlı olan bütün velâyet cüzlerinin 'Ferd'leştiği; yani tekleştiği küllî velâyettir. Her ikisinin de, yani küllîsinin de cüzîsinin de zuhurunu talep ettikleri ve Enbiyâ Aleyhimüsselâm'ın dahi 'Zâhir' ismi sayesinde kendilerine verilen şeyle; velâyetle, belki nübüvvetle dahî mazhar olamadıkları bu 'Ferd' oluştur. Bütün velâyetler, onlara vâris olmaları yolu ile bu Ümmet-i Muhammed'de zuhur etmiştir.

Nitekim kâmiller: 'Falan Musa'nın kalbi üzerindedir, filân İsa'nın kalbi üzerindedir.' diye ona işaret eder. Yani o, miras yoluyla velâyeti hususunda onun mazharıdır.

Peygamber'imiz -sallallahu aleyhi ve sellem- küllî nübüvvet dairesinin sahibi olması nedeniyle, aynı zamanda küllî velâyetin de sahibidir. Çünkü bu nübüvvetin bîatını mutlak velâyettir. Dolayısıyla o, onun da sahibidir.

Bu ümmetin içinde Enbiyâ Aleyhimüsselâm'ın hepsinin velâyetini ikâme edecek bir mazhar bulunur. Dolayısıyla onun (Muhammed Aleyhisselâm'ın) velâyeti için de böyle bir mazhar bulunması uzak değildir. (Şerh-i Mukaddimetü't-Tâiyyetü'l-Kübrâ, Bayezid, no: 3750. 215^a - 215^b yaprağı)

Küllî velâyet Rasulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'de olduğuna göre, o velâyet de ona intikal ettiğine göre, bu küllî velâyet de diğer peygamberlerde bulunmadığına göre, ayrılık noktası budur.

Muhyiddin-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin Fütûhâtü'l-Mekkiyye'sinde işaret ettiği üzere:

"İnsanların çoğu aynı zamanda onun, mutlak bir biçimde 'Hâtemü'n-nübüvve' olduğunu da bilmez."

Niçin? Doğrudan doğruya ondan intikal edip, onun vekili olduğu için.

•

Abdullah-ı Bosnevî -kuddise sırruh- Hazretleri küllî ilâhî tecellî'nin Hâtemü'l-velâye'nin hakikatine yerleştirdiğini ve her şeyin kendisinden yaratıldığını **"Hâdî"** ism-i şerîf'inin de bu velâyete tevdi edildiğini ifade ederek, gerçekten çok mühim bir sırrı ortaya koymuş; aslî vâroluş maddesi olan bu velâyeti vâsıtasız olarak Allah'tan aldığı için, onun Resulullah Aleyhisselâm'ın halifesi değil, doğrudan doğruya Allah'ın halifesi olduğunu beyan buyurmuştur:

"Bil ki Hâtemü'l-evliyâ, şer'î ahkâmına en güzel ve en kâmil bir yön üzere tâbî olması cihetinden ve Hatmiyyet mertebesindeki en kâmil vârisi olması yönünden; zâhirde Hâtemü'r-rusul'ün hasenâtından bir hasene olur. Şu kadar var ki, ezeli hakikatin taayyünlerinden bir taayyün ve küllî tecellîlerden bir tecellî olduğu için, toplanıp birleşmenin kâmil mazhariyetiyle Muhammedî Hatmî ilâhî sûretin bâtındaki taayyünü olması hasebiyle de, onun bâtındaki hasenelerinden bir hasene olur. Hâtemü'r-rusul de bâtın velâyetinin hasenesi olan; her şeyin kendisinden yaratıldığı 'Hâdî' isminin verildiği velâyete ve Zât-ı ehadiyyet'e mazhar olmadan, risâlet makâmında bir şeriatla zuhûr edince böyle olmuştur.

Onun velâyeti bâtında Hâtemü'l-velâye'ye en şümüllü, en tam şekilde mazhar olan, zâhirdeki en kâmil vârisinde zuhûr eder. Bu itibarla böylece o da, Hâtemü'r-rusul'ün hasenâtından bir hasene olur.

Ancak, vasıtasız olarak Allah-u Teâlâ'dan alması nedeniyle ki; o Resulullah'ın halifesi değil, bizzat Allah'ın halifesidir." ("Şerhü'l-Fusûs li'l-Bosnevî"; Nâfiz Paşa, no: 536, 500. yp.)

Neden halifesi oluyor?

Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'ın nurunu halkettiği zaman Âdem Aleyhisselâm halkolunmamıştı. Fakirin nurunu da halkettiği zaman Âdem Aleyhisselâm halkolunmamıştı. Fakat fakirin nurunu Resulullah Aleyhisselâm'ın nurundan değil de kendi nurundan kurdu. Kendi nurundan kurduğu için, o nurdan olmadığı için...

Çünkü O onu tayin etti, ayrı bir nur verdi, sonra bu iki nurlardan nurları halketti.

İşte hilâfet buradan geliyor.

Daha doğrusu hem Allah-u Teâlâ'nın halifesi, hem de Resulullah Aleyhisselâm'ın bâtınî vârisidir. Ona da lütfetmiş, ona da lütfetmiş. Ona ayrı lütfetmiş, ona da lütfetmiş.

Aynı zamanda onun vârisi.

Resulullah Aleyhisselâm'a son derece bağlıdır, yoluna tâbidir, tâzimi büyüktür, ahkâma riâyet eder.

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

En Ağır Mesuliyet (6)

Mart 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 38-39

Kim Kime Tâbi Olduysa!

Her asrın insanı yaşadığı devirde kime tâbi olduysa, kime bağlandıysa, kimin peşinden gittiyse onunla mahşere çağrılacaktır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"İnsan sınıflarından her birini biz o gün imamları ile beraber çağıracağız." (İsrâ: 71)

İmam; insanlara öncülük eden, beraberinde de kendi yolunca giden ve peşinden gelen bir topluluk meydana getiren lider, önder demektir.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz bu Âyet-i kerime hakkında:

"İmandan murad herkesin yaşadığı asrın önderidir." buyurmuşlardır.

Herkes dünyada kimin bayrağı altında bulunmuşsa, kime uymuş, kimleri rehber edinmişse ahirette de onun bayrağı altında bulunacaktır.

Rehber edindiği, peşine düşüp gittiği lideri nereye götürülürse onlar da oraya gidecek, dünyada olduğu gibi ahirette de bir ve beraber olacaklardır. İyiler iyilerle beraber cennette, kötüler kötülerle birlikte cehennemde olacaklardır.

Firavun ahirette avânesinin önünde cehenneme gittiği gibi, bu sapıtcılar da küfre kaydırıldığı kimselerin hepsinin cehennemde öncüleridirler.

Sapıtcıların peşine takılanlar, kendilerinin sonsuz bir felâkete düşmelerine sebep oldukları için onlara büyük bir kin ve öfke duyarlar. *"Sen bizim buraya girmemize sebep oldun!"* diyerek, leş üzerine üşüşen kargalar gibi üzerlerine üşüşürler ve şöyle derler:

"Siz bize sağdan gelir, sûret-i haktan görünürdünüz!" (Sâffât: 28)

Körü körüne peşlerine sürüklendikleri kimselerin ahiretteki zillet ve meskenetlerini, ne kadar sefil bir duruma düştüklerini gördüklerinde onlara şöyle derler:

"Biz size uymuştuk, sizin bağlılarınızдық, şimdi siz Allah'ın azabından zerrece bir şey olsun savıp bizi koruyabilecek misiniz?" (İbrahim: 21)

Bütün saltanat ve kisveleri dünyada kalan, yaptıkları tahrik ve tahriflerin, sapma ve saptırmaların cezasıyla karşı karşıya bulunan sapıtıcılar onları yüzüstü bırakır giderler. Aralarındaki bütün ülfet ve muhabbet sebepleri ortadan kalkar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Böylece Allah onlara bütün yaptıklarını hasretler ve pişmanlıklar halinde gösterecektir.

Onlar cehennemden çıkmayacaklardır." (Bakara: 167)

İslâm'mış gibi görünüp, din-i İslâm'a en büyük darbeyi vuranlar bunlardır.

Bunun içindir ki mürşid aramak çok mühimdir. Bir Mürşid-i kâmil vardır irşad eder, bir mürşid vardır ifsad eder.

Bu sebeptendir ki Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkunuz ve sâdıklarla beraber olunuz!" buyuruyor. (Tevbe: 119)

Şeytanla, şeytanlaşmış şeyhlerle değil.

Âyet-i kerime'de geçen **"Sâdıklar"**dan murad, Fenâfillah'a ermiş Mürşid-i kâmil'lerdir. Gerçek vâris-i enbiyâ onlardır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Onları ateşe çağıran imamlar kıldık. Kıyamet günü onlar yardım göremeyeceklerdir." (Kasas: 41)

"Bu dünya hayatında biz onların peşine bir lânet taktık (daima lânetle anılacaklardır.) Kıyamet gününde ise onlar çirkinleştirilip iğrenç kimselerden olacaklardır." (Kasas: 42)

İyilerin arkasında gidenler, saadet-i ebediyeyi kazanmaya vesile oldukları için liderlerini överek ve ona duâlar ederek büyük bir mutluluk içinde Cennet-i âlâ'ya doğru yürüyeceklerdir.

Saptırıcı liderlerin peşine takılanlar ise felaket-i ebediyeye düşmelerine sebep oldukları için onlara büyük bir kin ve öfke duyacaklar, düşünmeden körü körüne ardına sürüklendikleri önderlerine lânetler yağdıracaklar, bedduâlar edeceklerdir.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Hepsi birbiri ardından cehennemde toplanınca, sonrakiler öncekiler için 'Ey Rabb'imiz! Bizi saptıranlar işte bunlardır. Bunlara ateşten bir kat daha fazla azap ver!' derler.

Allah da 'Zaten hepsinin azabı kat kattır, fakat siz bilmezsiniz.' buyurur." (A'râf: 38)

"Öncekiler de sonrakilere derler ki:

Sizin bizden üstünlüğünüz yoktur, kazandığınıza karşılık azabı tadın!" (A'râf: 39)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Kıyamet gününde insanlar bir araya toplanır, Rabb'imiz 'Her kim neye tapmışsa onun ardına düşsün!' buyurur. Artık kimi güneşin, kimi ayın, kimi tağutların (kodamanların) peşine düşüp gider." (Buhârî. Rikak: 52)

.

Başkalarının peşlerinde körü körüne giden, bu hususta kendilerini uyarmak isteyen münevver insanları dinlemeyen kimseler, o gün hakikati apaçık gördüklerinde; liderlerinin sûret-i haktan görünerek her şeyi nasıl ters gösterdiklerini, o kodamanlara uydukları için nasıl bir felâkete düşürüldüklerini ve azabın hazır vaziyette kendilerini beklediğini müşahede ettiklerinde pek büyük bir hasret çekecekler.

Avam güruhu, dünyada iken lider kabul ederek körü körüne peşlerinde sürüklendikleri kimselerin ahiretteki zillet ve meskenetlerini, ne kadar sefil bir duruma düştüklerini gördüklerinde onlara şöyle derler:

"Biz size uymuştuk, sizin bağlılarınızдық, şimdi siz Allah'ın azabından zerrece bir şey olsun savıp, bizi koruyabilecek misiniz?" (İbrahim: 21)

Kendilerine ne emretmişlerse emirlerini tutmuşlar, onlara uydukları için zaten bu acı sonuca varmışlar.

Bütün yetkileri, makam ve mensupları dünyada kalan, yaptıkları tahrip ve tahriklerin, sapma ve saptırmaların cezası ile karşı karşıya bulunan önderler bu sözler karşısında mahçup olurlar, acziyetlerini itiraf ederler ve derler ki:

"Eğer Allah bizi doğru yola erdirtseydi, biz de size doğru yolu gösterirdik." (İbrahim: 21)

"Her ümmet (topluluk) girdikçe kardeşine (kendini saptıran yoldaşına) lânet eder." (A'raf: 38)

Saptırıcı önderlerle onlara şuursuzca uyan şakşakçılar bir araya gelince husumet ve karşılıklı tartışmalar başlar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Hepsi birbiri ardından cehennemde toplanınca, sonrakiler öncekiler için 'Ey Rabb'imiz! Bizi saptıranlar işte bunlardır. Bunlara ateşten bir kat daha fazla azap ver!' derler." (A'raf: 38)

Hırlaşmalar ve ithamlar işte böyle başlar. Körü körüne peşlerinden sürüklendikleri ve felâket-i ebediyeye düşmelerine sebep oldukları önderlerine Allah-u Teâlâ'dan **"Ey Rabb'imiz!"** diye başlayarak, kat kat cezalar vermesini isterler.

Çünkü onlara uydukları ve küfürde peşlerinden gittikleri için sapıklığa düşmüşler, onların açtığı çığırda yürüdükleri için cehenneme müstehak olmuşlar.

Allah-u Teâlâ onların bu isteklerine şu şekilde mukabele eder:

"Zaten hepsinin azabı kat kattır, fakat siz bilmezsiniz!" (A'râf: 38)

İstedikleri kat kat azap hem kendileri için, hem de onlar içindir. Kitleleri bâtil yollara sürükleyen küfür liderleri hem kendi küfürlerinden, hem de başkalarını doğru yoldan saptırdıklarından ötürü; körü

körüne bunların peşinden sürüklenenlere de hem kâfir olduklarından, hem de gönül rızası ile sapık liderleri taklit etmelerinden dolayı iki kat azap edilecektir.

Uyan da uyulan da birbirlerinden karşılıklı kuvvet almışlar, şirretliklerini beraberce yapmışlardır. Şimdi ise hem kendileri için hem de şuursuzca kabullendikleri fırkalar için ne kadar acıklı azaplar karşılıklarına çıkmıştır.

Allah-u Teâlâ'nın bu beyanı üzerine öncekiler sonrakilere şöyle derler:

"Sizin bizden üstünlüğünüz yoktur, kazandığınıza karşılık azabı tadın!" (A'râf: 39)

Orada buna benzer suçlamalar ve lânetleşmeler sürüp gider.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Onlar birbirlerini suçlayıp çekişirler." (Sâffât: 27)

"Siz bize sağdan gelir, sûret-i haktan görünürdünüz!" (Sâffât: 28)

Bâtılı süslerler, hak diye gösterirlerdi. Günahları sevap diyerek onlara işlettirirlerdi.

Kendilerini hayrat ve hasenâta sevk etmek, doğru yolu göstermek istediklerini söyleyerek onları kandırıp Allah yolundan alıkoyarlardı.

En güvendikleri noktalardan yanlarına sokulur, onları ayartmaya çalışırlardı.

"Hayır! Zaten siz inanan kimseler değildiniz." (Sâffât: 29)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

HACC (18)

Mart 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 40

HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT (2)

1. Ön Hazırlıklar (2)

•Hacc'ın esrarını hiçbir beşerin havsalası anlayıp idrak edemez. Evden çıkıp dönünceye kadar her bir makamın, her emir ve yasağın ayrı ayrı niyetleri, ibret ve işaretleri vardır.

•Hacc yolculuğu âhîret yolculuğunun bir benzeridir. Bu yolculuğa hazırlanırken âhîret yolculuğunu da gözden uzak tutmamalıdır.

Bir ay gibi bir zaman sürecek olan bir yolculuk için bu kadar tedbirler alınıyor, hazırlıklar yapılıyor. Halbuki belki de ölüm yolculuğu kendisine bu yolculuktan daha yakındır. Bunun içindir ki:

"Her insan ölümü tadacaktır." (Âl-i imran: 185)

Âyet-i kerime'si mucibince, muhakkak olan ölümün amansız pençesine düşeceğini ve bilcümle malından, çocuklarından ayrılarak sadece bir kefen ile âhîret yolculuğuna çıkacağını düşünmelidir.

"O gün ki ne mallar fayda verir ne de oğullar... Meğer ki Allah'a tamamen sâlim ve temiz bir kalb ile gelenler ola." (Şuarâ: 88-89)

•İhramlarını alıp bavuluna koyarken, öldüğünde sarınacağı kefen olarak düşünmelidir. Orada bavulunu açacaksın, âhîrette amel bavulunu açacaksın.

İhram giyen hacılar, dünyalık elbisesini çıkarıp âhîret kefenine bürünmüş, kendilerinin bir ölüden farksız olduklarını farzederek, bütün dünyevî alâkalardan ilgilerini kesmişler demektir. Ölümü nefse muhakkak duyurmak gerekiyor. Çünkü gidenle kalan arasında bir gün fark var. Hacc ibadetinin bütün vazifeleri insana âhîret menzillerini hatırlatır.

Âyet-i kerime'de:

"Tâ ki kendilerine âit bir takım faydaları yakînen görsünler." buyuruluyor. (Hacc: 28)

Hacc'ın hikmetleri olan bu menfaatler, hem dünya hem de ahiretle ilgilidir.

2. Hacc Yolculuğuna Çıkış:

•Yola çıkılacağı zaman iki rekât namaz kılınır. Birinci rekâtta Fatiha'dan sonra **"Kâfirûn"** sûresi, ikinci rekatta **"İhlâs"** sûresi okunur. Namazdan sonra şöyle duâ edilir:

"Allah'ın ismini anarak yola çıkıyorum. Allah'a tevekkül ettim. Güç ve kuvvet sadece Allah'ın ikram ve ihsanı ileler."

Allah'ım! Sapıklığa düşmekten ve saptırıcı olmaktan, hata yapmaktan ve yaptırmaktan, zulmetmekten, zulme uğramaktan, cahillik etmekten ve cahilce davranışlarla karşılaşmaktan sana sığınırım." Ayağa kalktığı anda Enes -radiyallahu anh-den rivayet edilen şu duâ okunmalıdır:

"Allah'ım sana yöneldim, sana dayandım. Allah'ım! Beni ilgilendiren ve benim önem vermediğim şeylerde sen bana kâfi ol. Allah'ım! Beni takvâ ile azıklandır, günahımı bağışla."

•Bir taraftan gerekli hazırlıkları yaparken, diğerk taraftan da günahlarına tevbe etmelidir.

•Âile efradı ve dostları ile vedâlaşarak helâlleşmeli ve hayır duâlarını istemelidir.

Kendisini uğurlayanlar da vedâ anında ona:

"Allah-u Teâlâ'nın hıfz-u emânetinde ol, Allah sana takvâ ihşan etsin, kötülüklerden seni uzak eylesin, günahını af buyursun, gittiğın her yerde sana hayır göstere sin." demelidir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-yı Hacc'a uğurlarken Bakî kabristanına kadar yürüyerek teşyi etmiş ve: **"Allah'ın ismi ile gidin. Yâ Rabb'i! Bunlara yardım eyle."** buyurmuştur.

Yola çıkarken sadaka vermek selâmete sebeptir. Dönüşte de vermek doğru olur.

•Vasıtaya binildiğinde şöyle duâ edilir:

"Bu vasıtayı bizim hizmetimize veren, şanı yüce Allah'ı tesbih ve tenzih ederiz. O'nun lütfu olmasaydı biz bunu emrimiz altına alamazdık. Şüphesiz ki biz Rabb'imize döneceğiz. Allah'ım! Biz bu yolculuğumuzda senden iyilik, takvâ ve senin hoşnud olacağın işleri bize nasib etmeni dileriz. Allah'ım! Bu yolculuğumuzu bize kolaylaştır. Uzaklığını yakınlaştır. Allah'ım! Yolculuğın her türlü sıkıntılarında ve meşakkatlerinden sana sığınırım. Çirkin bir görünüşe düşmekten, malıma, âileme ve çocuklarıma kötü bir dönüşle dönmekten, (başlarına bir kötülük gelmesinden) sana sığınırım."

•Vasıtaya oturunca yedi kere şu tesbih okunur:

"Sübhanallâhi vel hamdü lillâhi velâ ilâhe İllâllâhü vallâhü ekber."

"Allah'ı her türlü noksan sıfatlardan tenzih ve tesbih eder ve Allah'a hamd ederim. Allah'tan başka ilâh yoktur. Allah en büyüktür."

Daha sonra şu duâ okunur:

"Bizi doğru yola hidayet eden Allah'a hamdolsun. Eğer Allah bize hidayet yolunu nasib etmeseydi, biz kendiliğimize bu yolu bulamazdık. Allah'ım! Bizleri vasıtalar üstünde taşıyan sensin, her işimizde yardımcı sensin."

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğerk Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz."
(Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyallahu Anh- (34)

Mart 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 41

Zâhirî Cennet Bâtînî Cennet (2)

Mukarrebler huzur-u ilâhîde bütün mertebelerin ilerisinde bulunan öncülerdir.

Çünkü dünyada da Hazret-i Allah ile, orada da Hazret-i Allah ile.

Onlar O'nun has kullarıdır, onları dünyada gönül cennetinde yaşatıyor. Hem içten hem dıştan en güzel hayatı onlara bahşetmiştir. Onlar en güzelini tercih ettikleri için en güzelini onlara vermiştir. Onların tercih ettiği Hazret-i Allah'tır, Hazret-i Allah'ın da tercih ettiği bunlardır. Daha doğrusu onları kendisi için yaratmıştır. O kulunu sevmiş, seçmiş, kendisine çekmiştir. Kendisine muhabbet etmesi için de muhabbet vermiştir. Başka bir şeyle meşgul olmasını, başka bir arzu beslemesini katiyyen istemez. O kulun da gerçekten Hakk'tan gayri hiçbir arzusu yoktur. Nasıl bir hayat yaşadıklarını kimse bilmez.

"Bu Allah'ın fazl-u ikramıdır, kime dilerse ona verir." (Cum'a: 4)

Şimdi cennetin zâhirine varis olanları arz edelim:

Sonra cennetlikler vardır ki, onlar hem Hazret-i Allah'a iman etmişlerdir, amel-i sâlih işlemişlerdir hem de cihad etmişlerdir. Bunlar cennetin zâhirine varis olanlardır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Elbet cennette yüz derece vardır. Allah onu Hakk yolunda cihad edenlere hazırlamıştır. İki derece arasındaki mesafe, gökle yer arasındaki mesafe gibidir. Allah'tan istediğiniz zaman Firdevs'i isteyiniz. Çünkü o, cennetin ortası ve yücesidir. Üzerinde Allah'ın arşı vardır, ondan cennetin ırmakları akar." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1179)

Buraya nail olmayıp da, dereceye lâîk olmayıp da cennete girenler vardır. Bunlar da Hazret-i Allah'a iman etmiş, amel-i sâlih işlemişler, şirkten korkmuşlar, kaçmışlar. Allah-u Teâlâ da onları muhafaza etmiştir. Bunları da cennete koyacak.

Dünyada iken küfür ve diğer günahlardan nefsinin sakındırıcı muttaki kullar cennette bağlar ve bahçeler içinde, akan pınarların kenarlarında refah ve saâdet içinde yaşarlar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Muttakiler Rabb'lerinin kendilerine verdiğini alarak cennetlerde ve pınar başlarında bulunurlar.

Çünkü onlar bundan önce dünyada güzel davranırlardı." (Zâriyat: 15-16)

Bu pınarlar o bahçelerde gezilebilecek yerlerin sonuna kadar akar. Orada hiç kimse susuzluk görmez ve hiç susamaz. İçmek isteyen zevk için içer.

Bu muttaki kullar da cennetin zâhirine vâristirler. Çünkü dünyada iken zâhirde kalmış, iç âleme intikal edememişlerdi.

İman etmeleri, ibadet ve taatta bulunmaları sebebiyle onlara bahşedilen lütuflar da sonsuzdur.

Bir de "**Ebrar**" vardır. Onlar da Hazret-i Allah'ı, Cenâb-ı Hakk lütfettikçe seyredeler, Cemâl-i bâ-kemâl'ini müşahade ederler.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde "**Ebrar**" adı verilen müminlere bahşedilecek ikram ve ihsanları arzederken şöyle buyurmaktadır:

"Kendilerine ağzı kapalı, mühürlü, saf bir içki içirilir. Sonunda misk kokusu bırakır." (Mutaffifin: 25-26)

Onun içine hiçbir şey karışmamıştır, tortusu yoktur. Allah-u Teâlâ onlara o içkiyi öyle güzelleştirmiştir ki, sonunda misk gibi olur.

Çünkü onlar dünyada iken Allah-u Teâlâ'yı tercih ettiler, yalnız O'na ihtimam gösterdiler. Allah-u Teâlâ da bunu bildiği için bu ikramı yalnız onlara yapıyor.

"Yarışanlar bunun için yarışınlar, imrenenler buna imrensinler." (Mutaffifin: 26)

"Onun karışımı tesnimdendir." (Mutaffifin: 27)

"Tesnim"; cennet içkilerinin en güzeli, en üstünü ve en değerlisidir. Cennetin gayet yüksek yerlerinden geldiği için Tesnim denilmiştir.

"Ebrar" olanlara o saf içkiden içirileceği zaman içine Tesnim'den de bir miktar karıştırılır. Katık olarak verilir. Bu da onlar için büyük bir lütuftur.

Tesnim'i katıksız olarak içmek Allah-u Teâlâ'ya yaklaştırılmış olan "**Mukarreb**"lere mahsustur.

Cennet şaraplarının en güzeli ve değerlisi olan Tesnim'den "**Mukarreb**"ler saf olarak aynen içerler.

Nasıl ki, cennet içkilerinin en değerlisi, en güzeli cennet pınarlarının en üstünü tesnim'dir, mukarrebun da cennetliklerin en üstünüdür...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

-Amerika-Rusya Gidecek, Türkiye Kalacak-

Herkes Hesabını Doğru Yapsın!

Rusya, Avrupa, Amerika bütün Batı ve Hıristiyan dünyası geri döndürülemez bir çöküşün içerisinde. Bunlara sırtını dayayanlar yakın bir gelecekte büyük bir hüsrana uğrayacaktır.

Türkiye PKK-PYD sorununa büyük bir enerji harcıyor. Amerika ile, Rusya ile karşı karşıya geliyor.

Bölgede herkesin bir planı var. Amerika'nın var, İsrail'in var, Rusya'nın var, İngiliz'in var, Alman'ın var, İran'ın var. PKK-PYD'nin var. Bu planların hepsi gelip Türkiye'ye dokunuyor. Ve bu aktörlerin hiçbirisi Türkiye'yi sahada, kendi sınırlarının ötesinde istemiyor. Hatta mümkünse Türkiye'nin sınırlarından içeri girmek istiyor.

Bu planların ayrıntısını ve muhtemel sonucunu irdelemeye, bu meyanda PKK-PYD akıntısına kapılıp bu planlara alet olmayı nefesine yedirenler varsa onlara da işin hakikatini göstermeye çalışacağız.

Siyonizmin-Amerika'nın Planı:

Bölgedeki ana plan siyonist akıldan ortaya çıkan Amerika'nın sahip çıktığı, bir miktar diğer Batı ülkelerinin desteklediği plandır.

Bu plan Ortadoğu'yu aşiretleştirme, birbirine düşürme, bölgedeki devlet ve orduların hepsini dağıtıp yok etme planıdır.

Soğuk savaşın bitimine kadar büyük devletler işgal ettikleri ya da nüfuzları altına almaya çalıştıkları ülkelerde kendi güdülerinde devlet düzeni kurmaya çalışırlardı. Soğuk savaştan sonra Ortadoğu ve İslâm coğrafyası için bu plan devreye girdi. Irak işgalinden sonra Amerika isteseydi bir devlet düzeni kurardı, ancak önce Irak ordusunu ve devlet kurumlarını dağıttı. Geriye kalanı hep birlikte görüyoruz. Afganistan'da yeni devlet kurulmadan önce Ahmed Şah Mesud'u öldürdüler. Karıştırdıkları ülkelere önce liderlik yapabilecek şahsiyetleri ortadan kaldırıyorlar, ki ülke tekrar ayağa kalkmasın. Aynı durum Libya'da yaşandı. Bazı şahısları vuruyorlar, sonra yanlışlık oldu diyorlar, ya da demiyorlar. Hatırlarsanız Rusya Dudayev'i Amerika'nın yardımı ile şehid etti. Suriye'yi görüyorsunuz. Esad'ın yerine isteselerdi yeni bir iktidar kısa zamanda gelebilirdi. Ancak Suriye'nin dağılması için ellerinden geleni arkalarına koymadılar. Türkiye için de benzer planları vardı ve hala var. Aynı plan bölgenin diğer devletleri; Mısır, Arabistan ve İran için de var. İçerden nüfuz edemediklerini işgalle dağıtıyorlar. Irak ve Libya'da olduğu gibi. Bu üç ülkeyi de içeriden dağıtamazlarsa, işgal ederek dağıtacaklar. Türkiye'ye gözleri kesmiyor, en çok Türkiye'den çekiniyorlar. Bu sebeple Türkiye'yi içeriden karıştırmak için çok uğraşıyorlar, büyük mesai harcıyorlar.

Bu dağıtma, parçalama siyasetinde Kürtleri taşeron olarak kullanmak istiyorlar. PKK-PYD'ye Kürtlerin temsilcisi muamelesi yapmalarının sebebi budur. Yoksa kara kaşına, kara gözüne hayran olduklarından değil.

Bu siyonist arka planın dünya için düşündüğü de pek farklı değil. Nükleer harpler dahil, bütün dünyayı dağıtıp tarumar edecek karışıklıklar çıkartmak ve kendileri aradan sıyrılıp vaad edilen Küresel Kraliyet'i hayata geçirmek istiyorlar. İnsanların %20'si köle olarak kalsa yeter diye düşünüyorlar.

İnanmakta zorlandınız mı? Evet, gerçekten plan bu! Büyük resim bu. Başarır-başaramaz ayrı konu. Ancak niyetleri ve ciddi ciddi hazırlık yaptıkları gelecek planları budur.

Rusya'nın Planı:

Rusya Amerika'ya karşı İran ve Ortadoğu şiiilerini arkasına alarak bölgede hakimiyet kurmak istiyor. İran ve Hizbullah milisleri Suriye'de bizzat savaşıyor. Yemen'deki şii isyanına İran açık destek veriyor, Arabistan da ona karşılık savaş uçakları ile bombalıyor. Yakında Rusya'nın Yemen'e de müdahale edeceği konuşuluyor.

Soğuk Savaş'ın sona ermesi ile beraber Rusya siyasi, ekonomik ve toplumsal bir çöküş yaşadı. Putin'in gelmesi ve petrol fiyatlarının yükselmesi ile Rusya tekrar palazlandı. Bu arada eskiden Rusya'nın peyki durumunda olan doğu bloku ülkelerini Amerika teker teker devşirdi. Amerika bu durumdan çok rahatsız olan Rusya ile orta yol bulmak yerine sinsî siyasetine askerî ve ekonomik hamlelerle devam etti. Bunun üzerine Rusya'nın Amerikan düşmanlığı arttı. Putin ilk askerî hamlesini yaptığında kimse ses çıkartmadı. Bugün tam bir ayı gibi "Çıkarım var" diyerek önüne gelen yere askerini gönderiyor. Gürcistan ve Ukrayna'dan sonra Suriye'ye girdi. Sırada Yemen var.

Bu durum İngiltere'yi, Türkiye'yi, Arabistan'ı, Amerika'yı ve hususiyetle İsrail'i çok rahatsız ediyor. İsrail İran'ı bombalamaktan bahsederken, Rusya sayesinde İran kapı komşusu oldu. Lübnan Hizbullah'ına karşı yaptığı son askerî operasyonda madara olan İsrail, Suriye'yi dağıtarak Lübnan Hizbullah'ının nefesini kesmeye çalışırken şimdi İran'dan Lübnan'a uzanan bir koridor kurulmuş oldu. İsrail'in sesi ve nefesi kesiliyor, bir çıkış arıyor.

Rusya agresif ve pervasız hareketleriyle dolaylı yoldan istemeden de olsa birinci plana zemin hazırlıyor.

İngiltere'nin Planı:

İngilizler Amerikan askerî gücünün arkasına saklanarak eski sömürge alanlarında sinsice hakimiyetlerini sürdürmeye, kanlı petrol ve gaz imparatorluğunu devam ettirmeye çalışan bir siyaset güdüyor. Nüfuz ajanları ve nüfuz siyasetleri sayesinde sahnede görünmeden etkili olmaya çalışıyor. Türkiye bu alana girince, Barzani de Türkiye ile enerji anlaşmaları yapınca IŞİD sopasıyla hem Türkiye'ye hem de Barzani'ye had bildirmeye kalktılar. Ancak Rusya'nın agresif müdahalesi İngiliz planlarını da bozdu. Şimdi "Rusya ancak güçten anlar." diye konuşmaya başladılar.

İran'ın Planı:

İran Amerika'nın Irak'ta kendisine hazırladığı zeminden ziyadesiyle istifade ettikten sonra şimdi de Rusya'nın desteği ile diğer Ortadoğu ülkelerindeki şiiileri güdümüne almak ve şii imparatorluğu kurmak sevdasında.

Dikkat edilirse İran'ın küresel bir hedefi yok. Dikkati ve taarruzu İslâm ülkelerine, müslümanlara dönük. Bu pencereden bakıldığında tavırları IŞİD'e benziyor. Diğer taraftan da bu amaçlarına ulaşmak için Rusya'ya taşeronluk yapmaktan, Suriye'de olduğu gibi milyonlarca insanı mağdur etmekten çekinmiyor.

Oysa Türkiye'nin tarihten de gelen küresel bir perspektifi var. İslâm ülkelerine ilgisi bu tarihi sorumluluğundan ve dünya milletlerine adalet ve düzen getirme arzusundan geliyor. Bu sebeple hiçbir küresel güç Türkiye'nin arkasında durmuyor. Bilakis köstek olmaya çalışıyor. Aradaki fark budur.

PKK-PYD'nin planı:

PKK "Çözüm süreci" denilen dönemde Türkiye'den alamayacağı bir şey istedi. "Özerklik" adı altında şu an Suriye'de yaşandığı gibi bir düzeni Türkiye'ye dayatmaya çalıştı. Bunu dayatabileceğini zannetti. "Vermezsen yakarım" diye özetlenebilecek tehditlerde bulundu. Gücü kuvveti, ordusu yerinde olan hiçbir devletin evet diyemeyeceği bu talebi haliyle Türkiye kabul etmedi. Oysa Türkiye'yi yönetenler PKK'yı makul bir orta noktaya çekebileceklerini PKK'nın silah bırakabileceğini zannetmişlerdi. Diğer taraftan PKK Suriye'de önce kendisi dışındaki Kürt hareketlerini ve önderlerini yoketti. Sonra Amerika ve Rusya gibi ülkelerin de desteğiyle Türkiye'de alamadığını Suriye'de aldı. Benzer bir şeyi Türkiye'den de alabilirim zannıyla Türkiye'ye karşı savaşa kalkıştı. Şimdi ise siyasetçileri "Dayanın Rusya'nın yardımı geliyor." diye gazlamaya çalışıyor.

Diğer taraftan Suriye'de toprak genişletmeye çalışıyor, Arap ve Türkmen bölgelerini işgal edip buradaki halkı sürerek demografik yapıyı değiştiriyor. Uluslararası kuruluşlar PYD'nin Esed rejimi gibi aleni savaş suçları işlediğini söylüyor, ancak Amerika gibi ülkeler engel olacakları yerde bilakis bu suçları teşvik ediyor. Maksud Türkiye'yi güneyden kuşatmak.

Buna Türkiye "Evet" diyebilir mi? Kabul edebilir mi? Kendi ülkesinde terör estiren bu örgütün güney sınırlarında devlet haline gelmesine üstelik bir de hakkı olmayan yerleri işgal etmesine Türkiye izin verebilir mi?

Binaenaleyh PKK-PYD; Amerika'yı, Rusya'yı, İsrail'i, İran'ı, Avrupa'yı arkasında görünce boyundan büyük işlere kalkıştı. Kendisini kullandırttı.

Çok kullanışlı bir örgüt.

Herkes kullanıyor.

Amerika kullanıyor, İsrail kullanıyor, Rusya kullanıyor, İran kullanıyor, Yunanistan kullanıyor, Ermenistan kullanıyor, Avrupa kullanıyor. Kürtleri İslâm'dan uzaklaştırmak isteyenler kullanıyor.

Bunların devrimciliği Türkiye'ye ve İslâm'a karşı. Bütün sömürgecilerle, bütün zâlimlerle, bütün kapitalistlerle, bütün hıristiyanlarla, bütün kâfirlerle işbirliği yapıyorlar, faşistliğin alâsını yapıyorlar, PKK'nın aleyhinde konuşan bütün Kürtleri ya öldürtüyorlar, ya dövüyorlar, ya tehdit ediyorlar; halkı sindirmek için her yöntemi meşru görüyorlar; polisi-askeri sinsice yatağında uyurken, çarşıda ailesinin yanında arkasından vuruyorlar. Sonra da "Devrimcimim." diye, "Özgürlük" diye, "Barış ve Demokrasi" diye konuşuyorlar.

Bunlara terör örgütü denilmeyecek de kime denilecek.

Hangi Plan ve Hesap Kazanacak?

Bugün dünya büyük bir savaşa doğru gidiyor. Küresel mücadele artık yeni bir evreye girdi. Herkes maskesini çıkartıyor, kartlarını açıyor. Piyonlarla yürütülen vekâlet savaşları evresi geçildi. Rusya, İran gibi ülkeler bizzat kendileri savaşıyor. Karşı cephenin de devreye girmesi an meselesi. Bir kıvılcıma bakıyor.

Türkiye bu savaşın içinde mi olur, dışında mı olur? Yunanistan'la mı, Rusya ile mi, Amerika ile mi savaşır? Bilinmez. Ancak şunu kimse unutmazın:

Rusya, Avrupa, Amerika bütün Batı ve Hıristiyan dünyası geri döndürülemez bir çöküşün içerisinde. Bunlara sırtını dayayanlar yakın bir gelecekte büyük bir hüsrana uğrayacaktır.

Batı ve Rusya'nın Çöküşü:

Rusya ve Batı ülkeleri büyük zaafarla boğuşan, insan gücü günâgün eriyen, ekonomik saltanatları sallanan, her anlamda büyük bir hızla düşüşe geçen ülkeler. Aile kurumu çökmüş vaziyette. Nüfusları gittikçe azalıyor ve yaşlanıyor. Yeni nesil ailesiz, babası belirsiz, amaçsız yetişiyor. Hiçbir savaş olmasa kendi hallerine bırakılmış olsa elli yıla kadar tarih sahnesinden silinecekler. Toplum çöküyor. Savaşacak genç nüfus yok, olanlar amaçsız. Bunu bildikleri için dünyayı karıştırmaya, öldürebildikleri kadar insan öldürmeye, robot savaşçıları sahaya sürmeye çalışıyorlar. Büyük bir yıkıma hazırlanıyorlar. Ancak birbirlerini, kendilerini de yıkacaklar. Hepsi tarumar olacak.

Türkiye Yükseliyor,

Herkes Hesabını Buna Göre Yapsın:

Türkiye bütün eksiklerine rağmen artık yükselen, yükselişe geçmiş bir güç. Kendi silahını kendisi yapıyor, eğitilmiş, etkili ve donanımlı bir askeri gücü var. Büyük bir ekonomik ve teknolojik atılım gerçekleştiriyor. Büyük devletlerle bazı alanlarda –özellikle askerî teknolojide- boy ölçüşmeye çalışıyor.

Bununla beraber Batı'nın hastalıkları bize de bulaştı. Aile kurumumuz yıkılmadı ama tehlike sinyalleri veriyor. Ancak Batı gibi değil. Tarihten gelen, ve her şeye rağmen Hazret-i Allah'ın yolundan giden bir kısım iman ehlinin bulunduğu bu memleketi Hazret-i Allah tutuyor. Toplumsal olarak bizde de bir iniş var, ancak biz bir kulaç iniyorsak, diğer milletler on kulaç batıyor. Batı batıyor. Diğer milletlerin durumuna düşmemek için dikkatli olmamız lâzım.

Binaenaleyh Türkiye'nin yıkılacağını, bölüneceğini, bu savaşın kaybedeni olacağını düşünenler, "Amerika'yı, Rusya'yı, İsrail'i arkama aldım" gazıyla devlet kurma sevdasına kapılanlar yanlış hesap yapıyor. Safını yanlış yere kuruyor.

Zira belki hemen yarın değil, belki birçok bedel ödenecek ama 15-20 yıla kadar bölgede Türkiye yerinde kalacak ama ne Amerika, ne de Rusya burada olmayacak.

Hazret-i Allah'ın Desteği İle,

Her Şeyi Bitmişken Tekrar Ayağa Kalkan Ülke:

Birinci Dünya Savaşı'na zayıf bir yönetim, yorgun bir halk ve teknolojisi geri bir ordu ile giren Türkiye, Çanakkale gibi, Ku'ül Amâre gibi parlak zaferlere rağmen müttefikleri yenilince yenilenler safında yer aldı. Bütün orduları dağıtıldı. Ekonomi sıfır noktasına geldi, donanma yoktu, olanlar da gitti. Ankara-Sivas etrafında küçük bir toprak parçası hariç bütün toprakları pay edildi, işgal edildi. Taşnak ve Hınçak gibi terör örgütleri orduyu arkadan vurduğu için başka şehirlere sürgün edilen Ermeniler yeni hayaller kuruyorlardı. Yunanistan Bizans hayali ile İzmir'e çıktı. Türk halkı ise yıllardır savaşlarda oluk oluk kanını akıtmış, genç nüfus adeta yok olmuştu. Anadolu köylerinin hali içler acısı idi. Ziraat

yapacak insan kalmamıştı. Türkiye'nin elinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Sadece yetişmiş bir kurmay gücü vardı. Bütün bu yokluklar içinde Hazret-i Allah bu milleti yok etmedi. Hesapları boşa çıkarttı.

Osmanlı'yı devamlı geriletken devasa bir askerî güç olan Rusya'da 1917 yılında Komünist Bolşevik Devrimi oldu. Birinci Dünya Savaşı, doğudaki Japon tehdidi ve iç karışıklıklarla boğuşan Rusya ile Ermenilerle yapılan Gümrü anlaşması temelinde Moskova anlaşması yapıldı. Türkiye 1877-78 savaşı sonrası Ermeni isyanları ile boğuştuğu doğu cephesinde iyi bir netice almış oldu. Buradaki ordu Batı cephesine destek verdi.

Hazret-i Allah'ın görünmez orduları devreye girdi, 1918 yılında Avrupa'da çıkan İspanyol gribi 1.5 yılda bütün dünyada 50 ile 100 milyon insanın ölümüne sebep oldu. İngiltere'de 250 bin ve Fransa'da 400 bin insan öldü. Şu işe bakın ki bu virüs hasta, zayıf, çocuk ve yaşlıları değil, genç erişkinleri öldürüyordu.

Ve bitti denilen Türkiye yeniden doğdu. Daha doğrusu Hazret-i Allah bu milleti bitirmedi.

O yokluk ve zorlukta bunlar olmuşken, bugün dahi Hazret-i Allah'ın yardımı ve nazarı bu memleket üzerinde iken Türkiye'yi yıkma hayalleri kuranlar boş kuruntularla kendisini avutanlardır.

Türkiye İslâm Ülkesidir:

Her devletin, her milletin genel bir karakteri vardır.

Amerikan devleti küfrün ve zulmün temsilcisidir. İslâm'ın aleyhindedir. İsrail'in hizmetindedir. Devlette bu tanıma uymayan kişiler görev alsa da bu genel resim değişmez. Hatta bir müslüman Amerikan başkanı olsa bile bu genel resim yine değişmez.

Avrupa ülkeleri; sömürgeciliğin, yağmacılığın, faşizmin, Haçlı zihniyetinin temsilcileridir. Demokrasi ve barış sadece kendi milletleri içindir. Yine bu devletlerin değişik kademelerinde vicdanlı, insafli insanlar görev alabilir. Ancak genel karakteri budur, değişmez.

Rusya aynı şekilde.

Bu ülkeler için Suriye'de yüzbinlerce insan ölmüş, ülke nüfusunun yarısı mülteci durumuna düşmüş umurunda değildir. Ne Araplar umurundadır, ne Türkler umurundadır, ne de Kürtler umurundadır.

Türkiye ise bir İslâm ülkesidir. Batının bize olan düşmanlığı bundandır. Bu millet bin yıl İslâm'ın bayraktarlığını yapmıştır. Bütün hata ve eksiklerimize rağmen yine böyledir. Daha önce birkaç kez örnek verdik: 11 Eylül hadisesi olduğu zaman, Bush "İslâm terörü" diye konuşup dururken, bu memleketteki sol iktidarın dışişleri bakanı İsmail Cem o gün çıkıp "Biz bunu kabul etmiyoruz, bu yanlıştır" dedi. Amerika söylemini düzeltme ihtiyacı duydu. O iktidar zamanında bile böyle oldu. Çünkü bu devlete kim gelirse gelsin, bu millet müslümandır, bu ülke İslâm ülkesidir.

"Bin Yıldır Kürtlerle Beraberiz" Sözü Bir Söylem Değil Hakikattir:

Kürtler Malazgirt Savaşı'nda Türkler'le birliktelerdi. Dönemin İslâm kaynaklarında, meselâ Sıbt İbnü'l-Cevzi'de, -sayısı az olmakla birlikte- belli bir Kürt kuvvetinin Türkler'le birlikte gelerek Anadolu fetihlerine katıldığından bahsedilir. Selahaddin Eyyubi'nin kumandası altında Kudüs'ü fetheden ordunun içinde Türkler ve Kürtler birlikte savaştılar. Osman Gazi'nin şeyhi ve kayınpederi olan Edebalı

Hazretleri Taceddin-i Kürdi'nin kızını ikinci eş olarak almıştır. II. Murad'ın bazı seferlerinde Türkler'le birlikte Kürtler'in de yer aldığı o dönemin kaynaklarında açıkça belirtilir. Yavuz devrinden sonra da siyasi birlik tesis edilmiştir.

Cumhuriyet döneminin din karşıtı zihniyeti ise hem Türkleri hem de Kürtleri yaralamıştır.

Bugün Türkler bu zihniyetten kurtulup tekrar eski günlerine dönmeye çalışırken, Kürtlerin ise başına maalesef PKK gibi din karşıtı bir örgüt çöreklenmiştir.

Türkiye doğusunda, güneyinde, Ermenistan benzeri bir PKK oluşumuna, devletine müsaade edemez. Bunlara aldanan varsa şapkasını önüne koyup düşünsün: İslâm için tekrar birlik olacak mıyız, birlikte şahlanacak mıyız? Yoksa Türkiye'nin ayağına pranga olmaya, küffarın oyununa gelmeye devam mı edeceksiniz? İslâm dini bize birlik olmamızı emrediyorken bu kadar gencin hem dünyası hem ahireti heder oluyor, yazık değil mi?

Amerika, İsrail bize devlet verecek zannedenler yanılıyor. Çünkü küresel güçler kaos istiyor, kitlesel kıyımlar planlıyor. Farz-ı muhal her şey bu güçlerin istediği gibi yürümüş olsa bile kullandıkları milletlere vaadettikleri ancak bu zalimlerin "maraba"sı olmaktır.

Binaenaleyh herkes tercihi ile mesuldür, ve bu tercihlerin dünyada bir sonucu olduğu gibi ahirette de bir karşılığı olduğu unutulmamalıdır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

BU HARFLER NE GÜZEL BÖYLE!

Canan Büşra Kara – Mart 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.45-46

***"Çocuklarınızı Peygamber'inize, Ehl-i Beyt'ine ve Kur'an okumaya muhabbet gibi üç hasletle terbiye ediniz."
(Hadis-i şerif)***

"Küçük çocuklara Kur'an-ı kerim'i ve Kur'an-ı kerim harflerini severek nasıl öğretebiliriz?" diye düşünmüş, uyguladığı yöntemlerle bu hususta epey başarılı sonuçlar elde etmişti. Bu tecrübelerini ebeveynlerle ve eğitimcilerle paylaşmak istemişti.

"Elif , Be, Te, Se; bu harfler ne güzel böyle." dedikten sonra ***"Düşünelim!"*** dedi, ***"Bir düşünelim! Bu harfler güzel mi?"***

Salondaki sessizliği bozarak devam etti:

Hiç şüphesiz 'Evet' bu harfler, harfler dünyasının 'en güzel' harfleri.

Zira Hazret-i Allah bu harfler ile yüce kitabımız Kuran-ı Kerim'i ayet ayet, sure sure örmüştür. Yeri gelmiş Huruf-u Mukatta diye bildiğimiz, Yüce Kitabındaki 6666 Âyet-i kerime'den bazılarını, sırlı bir hikmete binaen bir veya bir kaç harfi bir araya getirerek oluşturmuştur. Ve dahi sevip seçtiği kullarına bu harfler ile çok özel mesajlar vermiştir.

Dolayısı ile biz Müslümanlar için bu harflerin her biri "özeldir" ve her harf bizim için "güzeldir".

Her müslüman ebeveynin de bu harfler ile ilgili hayalleri ve hedefleri vardır. Örneğin; çocuğunun bu harfler ile yazılmış Kur'an-ı Kerim'i en güzel bir şekilde okumasını arzu eder. Özellikle Kur'an-ı kerim okumasını bilmeyen anne ve babalar bunu daha da çok ister. Çünkü çocukları okuyunca, okumayı kendileri öğrenmiş gibi, kendileri okuyorlarmış gibi hissederler. Ve böylece içlerinde kalan bu uhdeyi bir nebze olsun hafifletmiş olurlar.

Şu da ayrı bir gerçektir ki; küçük yaşta Kur'an-ı Kerim'i güzel bir şekilde okuyan çocuklara; hafızasına alan o küçük hafızlara özenmemek ve onlara verilen manevi ödüllere imrenmemek de mümkün değildir.

Ayrıca Peygamber Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in:

"Çocuklarınızı Peygamber'inize, Ehl-i Beyt'ine ve Kur'an okumaya muhabbet gibi üç hasletle terbiye ediniz."

Buyurması konunun önemini göstermektedir.

Bu sebeple her ebeveyn çocuğunun Kuran-ı Kerim okumayı öğrenmesini bir görev kabul eder.

Amenna. Yalnız burada Hadis-i şerif'te geçen "**muhabbet**" kelimesi çok önemlidir.

Muhabbet; sevgi ile bakmak ve güzel görmektir.

Peki ya zamane çocuklarımız Kuran-ı Kerim'e sevgi ve muhabbetle bakabilmektedirler mi?

Elif, be, te, se ...

Gerçekten çocuklarımızın gözünde "güzel" mi bu harfler?

Allah için bir durup düşünelim!.....

Maalesef özellikle okul öncesi çağındaki çocuklarda yapılan yanlışlar, uzun vadede çocuklarımızın bu harflere sempati ve muhabbet beslemelerini ve "güzel" görmelerini engellemekte, aynı zamanda biz eğitimcileri ve ebeveynleri, hiç farkında olmadan, altından kalkamayacağımız bir "vebale" sokmaktadır.

Bu vebalin altına girmek istemiyorsak dikkat etmemiz gereken hususları şöyle sıralayabiliriz.

1. Her çocuk özeldir. Dolayısı ile kapasitesi de farklıdır. Kimi çocuk çabuk öğrenebilirken kimisi daha geriden gelerek öğrenir. Bu çok normal bir süreçtir. Ebeveynler olarak: "Kızım ne zaman Kuran'a geçecek?" diye sorup acele ediyorsak, "Gelecek hafta günüm var?" diyor, bunu bir hırs ve övünme aracı yapıyorsak, doğru bir iş yapmıyoruz demektir.

2. Eğitimciler de Kuran-ı kerim öğrenmeyi bir yarışa dökmemeli ve öğrencileri akranları ve arkadaşları ile kıyas etmemelidirler. Zaten yan yana ders alınıyorsa sözel olarak kıyasa da gerek yoktur. Zira çocuklar birbirlerini çok güzel takip ederler ve birbirleri ile çok güzel nispet yaparlar. Dolayısı ile "Kıyas" geriden gelerek öğrenen öğrencinin psikolojisini olumsuz yönde etkileyerek, öğrenme hevesini kıracaktır. Böylece Kuran harflerini öğrenmeye karşı "isteksizlik" başlayacaktır..

3. Okul öncesi okuma olgunluğuna erişmemiş bir çocuğa, harfleri birbirleri ile bağlaştırmaya yani okumaya zorlamak doğru değildir. Zira çocuk böyle gelişimsel olarak taşıyamayacağı bir y¼k altına sokulmamalıdır.

4. Taşıyamayacağı y¼k¼n altına itilen çocuk, belli bir s¼re sonra bu y¼k¼ taşımak istemez. Bunun en a¼ık belirtisi ise çocuğun evde õđretmeni tarafından verilen õdevini yerine getirmek i¼in isteksiz olmasıdır.

5. Bu tavırları ile kendisine verilen bu sorumluluğun, gelişimsel olarak çocuk tarafından onaylanmadığını anlamayan ebeveyn ve eğitmen, çocuğu bir de "neden çalışmadın?" diye sorguladığında veyahut da "Ceza olarak Kur'an odasında kalacaksın" gibi yaptırımlar uygulamaya kalktığında istemeden çocuğun bu harflere karşı olumsuz bir õnyargı geliştirmesine sebep olurlar.

6. Agresif yapılı çocuklar, bu durumda saldırganlık eğilimleri gösterebilirler. Örneğin, c¼z¼n¼ kırıştırıp karalayabilir, ısırabilir ve dahi yırtıp atabilir. Gõzdađı vermek adına "Sen böyle yaparsan Allah da seni cehenneminde yakar" gibi c¼mleler iştirir, iş daha da çıkmaza girer.

7. Ve bu harfler çocuğun göz¼nde güzelliğten daha da uzaklaşarak tepkisel sözlerin söylenmesine kadar giderken ebeveyn ve eğitmen de altından kalkamayacağı vebalin altına çoktan girmiş olur.

Peki, ne yapmalı nasıl davranmalı ki gerçekten çocuklarımız bu harflere sevgi ve saygı ile bakabilsinler?

Bunun içinde yapılacakları şöyle sıralayabiliriz:

1. İlk önce kendimiz okuyacak ve saygı ile bu kitabı sahiplendiğimizi göstereceğiz ve bu kitabın içindeki emir ve yasakları yaşayarak örnek olacağız.

2. Mealli Kuran-ı Kerim başucu kitabımız olmalı. Amerika'dan Türkiye'ye bir Türk aileye yatılı gelen Hıristiyan zenci bir çocuğun yastığının altına İncili koyup, her gün yatmadan önce okuması, ev sahibi Müsl¼man annenin i¼ini burkmuştur. Anlaşılan beyaz adam çaktırmadan zencilerin ellerinden topraklarını alırken zencilerin ellerine İncili de çok başarılı bir şekilde vermiş. Peki, bizim çocukların kaç tanesi kendiliğinden yüce Kitabımızı alıp okuyor?

3. Kuran-ı Kerim'in bilimsel i¼eriđi işlenmiş belgesellerin izlenmesi de faydalıdır. Böylece Kur'an-ı kerim'in tüm insanların ilham kaynağı olması gerektiğinin vurgusu yapılmış olunur.

4. Okul öncesinde çocuklara verilen eğitimde "çocuk dilini" esas almalı ve oyun eğlence ile bu güzel harfler çocukların gön¼llerine nakış nakış işlenmelidir.

5. Arapça alfabeyi tanıtırken bu çocukların okuma yazma bilmedikleri göz ardı edilmemelidir. Örneğin Elif'e elmanın "e"si, Be harfine ise bebeğin "be"si denilmesi okuma yazma bilen bir çocuk için ses benzeşiminden dolayı akılda kalıcı bir yöntem olabilir. Fakat harfleri bilmeyen ve hi¼bir şekilde elmaya benzemeyen Elif harfi, bebeğe benzemeyen Be harfi gibi harfler, okul öncesi çocuk için eğitici olmaktan ziyade ezberciliktir. Oysa ki hikâyeselleştirerek yapılan anlatım biçimi çocuğu hem eğlendirmekte hem de bu vesile ile daha kalıcı bir õđrenmeye sebep olmaktadır. Örneğin; "Bir bebek varmış. Bebek arabası ile gezmek istiyormuş. Babasının arabası varmış ama. Bebeđin arabası yokmuş. "Bebek arabası, bebek arabası" der dururmuş. Babası sabırlı çocuk olmalısın demiş. Bebek de "Tamam babacığım demiş" ve o g¼nden sonra sabırlı bir bebek olmuş. Ve bir gün babası bir tekerlekli bebek arabası getirmiş ve çocuk bebek arabasına binmiş ve "be-be-be" diye gezdirmeye başlanmış. Ve çok mutlu olmuş."

6. Elif c¼z¼ seçimine dikkat etmeli, çocuğun algılamasını zorlaştıran c¼zlerden de uzak durulmalıdır.

7. Çocuk hareketli bir varlıktır. Bunu da asla unutmamak gerekir. Bu güzel harfleri eğlenceli bir şekilde õđretmenin yollarını aramalı, değişik hareketli oyunlar, tekerleme ve bilmeceler üretmelidir. Örneğin;

Elif, be, te, se, bu harfler ne güzel böyle.

Cim, ha, hı, anneler daima haklı.

Dal, zel, rı, zı, işte geliyor bir arı.

(Sanki eğitimcinin elinde bir arı varmış gibi çocukların üzerine doğru "zzzzzz" diye koşar ve çocuklar da kaçır).

Oyun ile, bütün harfler hareket ve eğlence ile söylenerek; okul öncesinde harflere karşı bir öğrenme iştiyaki aşılannmış olur. Okuma olgunluğuna erişen çocuklarımız da camilerimizdeki tatil kurslarında ve ilgili eğitim kurumlarımızda sağlıklı ve hevesli bir şekilde yüce kitabımızı okumayı öğrenir inşallah.

Her birimiz, "**Bu harfler ne güzel böyle**" dedikten sonra, hakkını vere vere, tane tane, uzun uzun, doya doya: "**Semi'na ve eta'na: işittik ve itaat ettik**" şuuru ile "Kuran-ı kerim'i yaşamaya çalışanlar olabilmek ve bu şuurda nesiller yetiştirebilmek duası ile...